CLARK DARLTON

Pod hvězdami Druufonu

Knihovnička Perry Rhodan 76 *Přeložil Jaroslav Kuťák*

Sedm planet kroužilo kolem hvězdy 221 - Tatliry, 1012 světelných let od Země. Vesmírná flotila Pozemšťanů se tu naposledy ukázala před Šedesáti lety. Tehdy vysvobodila z područí Galaktických obchodníků domorodce druhé - takzvané Goszulovy planety. •

Nyní, po tak dlouhé době, nikdo pořádně nevěděl, zda je Tatlira ještě pořád na svém místě a jestli kolem ní dále krouží všech sedm původních planet.

Navigační údaje o Tatliře ležely na navigačním stole křižníku ‚KUBLAJCHÁN těsně před kontrolním panelem počítačové sestavy, jejímž úkolem bylo rychle vypočítat souřadnice hyperskoku.

Nad klávesnicí seděl muž.

Měl na sobě zelenou uniformu Sluneční říše s hodnostním označením plukovníka. Zlatá výšivka na prsou označovala funkci velitele lodi, která svým půldruhým kilometrem v průměru patřila k největším lodím Impéria.

Počítač tiše bzučel. Připravoval poslední skok k téměř zapomenuté soustavě. Za deset minut se měl uskutečnit. Pak se mělo ukázat, jestli onen starý příběh ještě souhlasí.

Vlastně to nebyl ani tak příběh, jako přesný audiovizuální záznam z doby před šedesáti lety.

Velitel plukovník Marcus Everson si ještě velice dobře vzpomínal na nedávný okamžik, kdy ho Perry Rhodan zavolal k sobě. Administrátor Sluneční říše měl na čele vepsány hluboké vrásky

starostí. Z jeho hlasu zazněla naděje, když řekl: „V každé těžké a bezvýchodné situaci je dobré připomenout si přátele, plukovníku. Boj proti Druufům z cizího Časoprostoru vyčerpává všechny naše síly. V této chvíli to skutečně vypadá, že jsme narazili na protivníka, na kterého nemáme. Znám jednu sluneční soustavu, kde čeká bytost, která se nám chce odvděčit. Aspoň doufám, že ještě čeká, protože už je to šedesát let..."

Plukovník Marcus Everson se slabě pousmál.

„To je hodně dlouhá doba, šéfe. Nevím, jestli bude mít dost trpělivosti. Šedesát let..."

„Tenhle přítel čeká - pokud Harnahan nelhal!" odpověděl stejně přívětivě Rhodan. „Ukážu vám obrazový záznam cesty křižní-ku STARDUST U z Tatliry zpátky k Zemi. Pochopitelně, že tím sleduji jistý záměr, plukovníku. Vy totiž ode mne dostanete úkol vyzvednout tam našeho přítele!"

„A o koho jde, pane?"

Rhodan se usmíval. „Počkejte!" Několika pohyby zhasl světlo v malé místnosti, která mu na planetě Myrtha 7 sloužila za pracovnu. Zabzučel projektor. Čelní stěna místnosti se proměnila v projekční plátno. „Bylo to natočeno ve velínu STARDUSTU. Přítomni jsou seržant Harnahan, Reginald Bull a já. Bull však přijde později. Hotovo?"

Marcus **Everson** zvědavě přikývl.

Stěna ožila a vracela **minulost do přítomnosti..-**

^ A. ^

Perry Rhodan se díval na muže s ostrými, avšak sympatickými rysy. , . . „Podejte mi zprávu, seržante! **Co** jste našel na Čtvrté planetě?" „Na jednom z měsíců čtvrté planety, pane!" klidně ho opravil seržant. „Našel jsem tam kouli o průměru půl metru, pane. Ležela na okraji pohoří a volala mě - ano, volala mě. Telepaticky, jak už jsem řekl. Zjistil jsem, že ta koule je živou bytostí, která se živí energií. Kromě toho vidí na neomezenou vzdálenost a to, co vidí, promítá na svůj povrch. Takže jde jaksi o ideální monitor."

„Za předpokladu, **že** má chuť vysílat," poznamenal pochybovačně Rhodan.

. „ •

„Je přátelsky naladěna," ujišťoval ho Harnahan. „Cítil jsem to, když se mnou mluvila - telepaticky, pochopitelně. Kromě toho mi pomohla, když jsem byl napaden lodí Skokanů. Ale teď **se** podívejte na obrazovku. Támhle je čtvrtá planeta..."

Na třídimenzionálním monitoru se ukázala obrazovka. Zvolna po ní putoval světelný bod. Pak se ponořil do hlubin vesmíru.

„Vaše koule...?" zeptal se Rhodan. „Jak velký dosah měla její telepatická síla?"

„Říkala, že dvě stě světelných let."

„Zvláštní. Pořád platila domněnka, že telepatie je svým dosahem neomezená. Ale asi to nebude platit obecně- Ani Marshall se s námi až ze Země nedokáže spojit. Ovšem - dvě stě světelných let - panečku..."

V té chvíli se obraz na stěně zastavil. V arkonidském písmu se objevilo následující vysvětlení:

Tak už mi věříš, Perry Rhodane? Harnahan nelhal! Řekl ti, že tady na tebe čekám? Ne - vrať se nejdříve na Zemi, to je důležitější. Ale nezapomínej na mě, Perry Rhodane, přestože jsi nesmrtelný. Čekám tu na tebe - a když to bude nutné, počkám celou věčnost.

„Kdo jsi?" zeptal se Rhodan nahlas. A znovu se objevil nápis:

Vy lidé jste zvědaví - avšak zvědavost je motorem pokroku civilizace. Myslím tedy, že tě za mnou jednoho dne přivede právě zvědavost. Do té doby - žij blaze!.

Plukovník Everson vzdychl.

Videozáznam, starý Šedesát let, pak Rhodan doplnil ještě podrobnějšími údaji. Jedno místo záznamu nechal běžet dvakrát.

Seržant Harnahan právě vysvětloval, že kulovitá bytost v žádném případě neznamená nebezpečí. Rhodan na to zamyšleně řekl:

„Mám stejný pocit jako vy. Cizinec pro nás neznamená hrozbu, a navíc nám jednoho dne snad opravdu pomůže."

Seržant Harnahan, jediný lidský přítel tajuplné bytosti, potom vysvětloval: „Slíbila mi pomoc, kdykoli ji budeme potřebovat -dnes nebo za sto let. Vzpomeňte si na ni, pane, až budete mít problémy."

Rhodan nechal záznam dojet do konce, pak zhasl projekci a dodal: „Seržant Harnahan je mrtvý. Už nás nedovede zpátky na čtvrtý měsíc soustavy Tatlira. Budete ho muset najít vy, Eversone! Budete tak dlouho myslet na Harnahana, až se vám náš neznámý přítel ozve. Pak splníte svůj úkol. Další podrobnosti? Ptejte se."

Marcus Everson se zeptal. Rhodan odpovídal. Obrázek byl úplný. •*

„Však já ho najdu," sliboval plukovník. **„I** kdybych měl celou soustavu postavit na hlavu, Harnahanova tajemného přítele najdu! Spolehněte se na mě, pane!"

^ ^ ^

Marcus Everson vzal do ruky údaje z navigačního počítače, krátce na ně pohlédl a předal je důstojníkovi, který dosud mlčel a pravděpodobně čekal na instrukce.

„Transice za deset minut, poručíku Groppe! Převezměte navigaci KUBLAJCHÁNA. Víte, o Čem mluvím?"

„V pořádku, pane."

Everson na něj ještě jednou kývl a pak se ponořil do písemných informací, které mu dal dodatečně poslat Rhodan.

Měsíc, na kterém se před Šedesáti lety objevila tajemná koule, měl v průměru Šedesát kilometrů. Harnahan to nedokázal spočítat přesně a proto uvedl jen přibližný údaj. Ale byl tu ještě jeden další zádrhel - kolem druhé planety soustavy Tatlira kroužilo celkem na padesát měsíců. Jak najít ten pravý?

Navíc nebylo jisté, zda koule nadále setrvává na stejném měsíci, protože Harnahanovi sdělila, že se přestěhuje blíže ke slunci, aby načerpala novou energii.

Na druhou stranu však byla aktivním telepatem, v jistém slova smyslu tedy sugestorem. Dokázala hypnotickou cestou sdělovat myšlenky i netelepatům. Rhodan pevně věřil, že se Eversonovi ohlásí, sotva na ni pomyslí.

Probíhaly závěrečné přípravy a pak přišly poslední vteřiny. Samotná transice vyšla podle programu. Sotva zmizela táhlá bolest z rematerializace, plukovník Marcus Everson se zamyšleně zahleděl na obrazovku,

Slunce Tatlira plulo ve vzdálenosti několika světelných minut. Na první pohled bylo těžké objevit jeho planety, ale za podpory astronomického oddělení KUBLAJCHÁNA se to podařilo velice rychle. Čtvrtá planeta byla schovaná za sluncem.

„Zůstaneme u rychlosti světla, Groppe," rozhodl nakonec Everson. „Leťte těsně kolem druhé planety a naberte kurz ke čtyřce. Pak se uvidí."

Když obrovitá kosmická loď míjela Goszulovu planetu, velín zachytil signály, ze kterých jasně vyplývalo, že tam stále ještě funguje malá základna Pozemšťanů. Nepřátelský časoprostor se tu tedy ještě neobjevil.

Potom se obydlená planeta ponořila zpět do hlubin vesmíru. Přibližovalo se slunce a vklouzlo na obrazovku. Vpředu bylo vidět jasnou hvězdu. Rychle se zvětšovala a nakonec se proměnila v matně se lesknoucí glóbus. Tatlira IV, neobydlená planeta.

„Snížit rychlost!" rozkázal Everson. Poručík Gropp, který se mezitím posadil do pilotního křesla, využil zpomalení, Křižník KUBLAJCHÁN brzdil.

Bylo to přesně tak, jak tenkrát líčil Harnahan.

Kolem planety kroužil bezpočet malých a menších měsíců. Přestože to vypadalo na brzkou srážku s některým z nich, Everson dále snižoval rychlost. Jen se obával, aby paprsky z pohonu lodi nerozstřílely některý z měsíců napadrť.

Další důkaz, jak velmi podcenil tajuplnou a nepochopitelnou bytost.

KUBLAJCHÁN proletěl malým prstencem asteroidů rychlostí jednoho tisíce kilometrů za vteřinu, až se dostal k poměrně velkému měsíci. Jeho potrhaný a nepravidelně tvarovaný povrch vykazoval táhlá pohoří a hluboká údolí, do kterých se sluneční světlo nikdy nedostalo. Průměr měsíce byl podle Eversonova odhadu kolem osmdesáti kilometrů.

To mohl být měsíc, o kterém hovořil Harnahan.

Everson přikázal nalétnout na oběžnou dráhu. Potom se soustředil a zkusil to.

Hledáme tě, bytosti z energie. Jsme přátelé Harnahana a **Perry**ho Rhodana, vzpomínáš si? Před Šedesáti lety našeho času tě **Har-**

nahan našel tady na měsíci. Pomohl jsi mu proti Skokanům a Rhodan ti za to dal energii! Pokud jsi ještě tady a čekáš, ohlas se! . Everson dál myslel na neznámou bytost, ale nedostávalo se mu odpovědi. Poručík Gropp, který znal svůj úkol, mlčky posedával a čekal za ovládacím panelem. Zíral na monitor a sledoval nepravidelný povrch měsíce. Nikde však neviděl žádnou kouli.

Everson přemýšlel dál:

Pokud jsi někde v této sluneční soustavě a pravě jsi zachytil mou zprávu, pak se ohlas! Hrozí nám velké nebezpečí a potřebujeme tvou pomoc! Pořád ještě vzpomínáš na svého prvního lidského přítele, na Harnahana? Už je dlouho mrtev, ale mám ti od něj předat zprávu...

Vypadalo to jako šok, když Everson zničehonic pocítil v mozku lehký, ale stále sílící tlak. Neviditelná a bezhmotná ruka mu do něj sahala a tlačila.

A potom k němu promluvil tichý, beztělesný hlas:

Zachytil jsem tvou zprávu, Eversone! Hledáš mé .na Špatném místě. Cekám na první planetě. Blízkost slunce mi dodává energii. Ale pro vás je tu příliš velké horko. Přistaňte na měsíci, který kolem ní krouží. Já tam budu.

Everson v první chvíli vypadal příliš zaskočeně, než aby dokázal zformulovat odpověď. Upřímně řečeno, vůbec nepočítal s tím, že by se Rhodanovy naděje naplnily - a nyní se tak přece jen stalo.

„Přistaňte támhle na tom měsíci, na té rovině!" přikázal Groppovi a ten se mlčky podřídil rozkazu.

Jak se sem chceš dostat? myslel si Everson.

Ovšem tentokrát nedoslal žádnou odpověď.

Obrovitá kulovitá loď klesala k povrchu měsíce a nakonec měkce přistála na rozměrné rovině, která se táhla až k nedalekému horizontu. Z druhé strany byl výhled zakryt pohořím.

Everson vstal. „Půjdu ven," řekl a na několik vteřin se nerozhodně zadíval ke skříni ve stěně, kde byly schovány ruční zbraně. Pak zavrtěl hlavou a bez dalších poznámek opustil velín. Výtah ho dopravil do jednoho z mnoha malých výstupů z lodi, kde si rychle navlékl skafandr. Skafandr měl na zádech malý agregát, pomocí

nějž se mohl pohybovat i v beztížném vesmíru bez cizí pomoci, stejně jako malá loď.

Gravitační pole měsíce bylo slabé. Everson vyšel na okraj otevřeného vstupu a zadíval se ven. Nebylo tam obzvlášť jasno, i když tam právě vládl měsíční den. Slunce plulo příliš daleko.

Everson se tiše usmál, pak se odrazil, skočil a padal dolů jako peříčko. Věděl z Harnahanovy zprávy, že i seržant to tehdy udělal podobně. Kdyby chtěl, snadno by mohl skákat sto padesát metrů daleko - agregát skafandru byl téměř zbytečný.

Stál pod obrovitou koulí, která se nad ním tyčila jako pohoří z arkonidské oceli. Několika skoky se dostal pod otevřené nebe a mohl v klidu pozorovat hvězdy nad tímto mrtvým světem.

A vtom se stalo cosi neuvěřitelného!

Na obzoru zazářilo jedno ze souhvězdí a pak se obrovskou rychlostí blížilo. Nakonec zvolna zpomalilo a velkým obloukem se blížilo k Eversonovi.

Plukovník se vyděsil.

Pomyslel si, že v prostoru, kde není žádný vzduch, přece nemohou existovat žádné žhavé meteority, takže by nemohly opisovat světelnou dráhu. Kromě toho by byly neuvěřitelně rychlé...

Tuhle věc vsak nedomýšlel do konce.

Předmět, který se podobal rozžhavenému meteoritu, se k němu přiřítil, neuvěřitelně zpomalil a přistál ani ne deset metrů od Eversona na skalnaté zemi.

Byla to ta koule!

Byla zhruba jen metr veliká a černomodře se třpytila ve světle vzdálených hvězd. V naleštěném povrchu nebylo vidět žádné spáry, ale odražené světlo na ní pulzovalo.

Everson neměl Čas na přemýšlení.

Co se stalo s Harnahanem? ozvalo se mu v hlavě.

Plukovník ihned zareagoval: „Dvacet let po vašem setkání se jeho loď dostala do kosmické bouře na okraji Mléčné dráhy. Podrobnosti jeho smrti nejsou známy, protože nikdo z posádky neunikl. Všeobecně vládne domněnka, že lodi došla energie a stala se neovladatelnou. Ovšem víc už toho nikdo neví."

Everson mluvil nahlas, přestože nemusel. Ale takhle ho slyšel i

Gropp ve velínu a byl o událostech průběžně informován. Pochopitelně, že Gropp hypnotickým odpovědím koule nerozuměl.

Harnahan je tedy mrtev! Možná jednoho dne najdu jeho loď... Kdybych dával pozor, nestalo by se to.

Nastala krátká pauza, ve které Everson začal uvažovat, jak daleko je od něj vzdálena první planeta této soustavy. Když pak znal přibližný výsledek, znovu přišly impulzy koule: Takže lidé na mě nezapomněli? Perry Rhodan si na mě vzpomněl? Potřebuje pomoc?

„Ano," přikývl Everson. Trápil ho složitý problém. „Jak ses sem dostal? První planeta je vzdálena tři světelné hodiny. Dokážeš skákal hyperpros torem jako naše lodě?"

Odpovědí mu byl pocit, jako by se mu v mozku někdo smál.

Já neskáču hyperpros torem, já jím prolétám, Eversone. To je, veliký rozdíl. Ale teď mi řekni, proč jsi přišel. Proč Země potřebuje pomoc?

Everson si dal s odpovědí načas. Zíral na hladký povrch koule, ale nedokázal na ní nic rozeznat. Nic takového, o čem informoval Harnahan. Její povrch byl temný a zdálo se, že pohlcuje veškeré světlo. Ne, teď už je zase odrážela. Pulzování vypadalo nepravidelně, jako by koule dýchala.

Že by dýchala světlo...?

A opět ten smích v Eversonově hlavě.

Jsi ještě zvědavější než Harnahan, Eversone. Rád bych někdy potkal člověka, který není zvědavý - ale to bych pak asi byl velmi zklamán. Člověk, který by nepociťoval zvědavost, nechtěl by zjistit pravdu a podstatu všech věcí - žije vůbec nějaký takový?

Everson se probral z transu. Ignoroval otázku.

„Mám ti předat zprávu od Perryho Rhodana. Vztahuje se na slib, který jsi dal Harnahanovi. Rhodan tě žádá, abys za ním přišel. Potřebuje tvou pomoc, jinak bude vesmír ztracen. Druufové útočí."

Kdo jsou Druufové?

„Vlastně ještě nevíme, kdo ve skutečnosti jsou, přestože jsme se s nimi už střetli. Žijí v jiném časoprostoru, který se překrývá s naším. Dochází k tomu na mnohých místech a Druufové toho využívají, aby do našeho prostoru proplouvali s mohutnými bojovými flotilami a dobývali naše planety. Bráníme se, ale nepřítel je mocnější."

Koule po chvíli odpověděla: Dlouho jsem odpočíval a nevím, co se stalo. Ale zdá se mi, že znám ty, které nazýváš Druufy. Dobrá, půjdu s tebou, abych Rhodanovi pomohl. Kde je?

Everson si oddychl. „Není tady na lodi, čeká na sedmé planetě, vzdálené sluneční soustavy, kterou jsme nazvali Myrtha. Jak - jak by ses mohl dostat k nám na loď?"

Mohl bych celou cestu urazit sám, ale spotřeboval bych příliš mnoho energie, kterou nabírám jen velmi pomalu. Poletím tedy s vámi na lodi. Abych vám nebyl nebezpečný, chovejte se ke mně jako k předmětu. Když to není vysloveně nutné, raději se nepohybuji vlastní silou. Taky budu trochu kontrahovat, abych zabral méně místa. Vrať se na loď, Eversone. Budu tě následovat,

A potom se stalo něco, co i pro Eversona vypadalo jako zázrak, i když se předem připravil na všechno.

Koule se mu zmenšovala před očima. Byla menší a černější. Nakonec nabrala rozměr docela obyčejného tenisového míčku. Na závěr se zvedla a plula vzduchem. Zastavila se až před Eversonovou tváří.

Je to zcela přirozený proces. Ani jsem se nestal hmotnějším. Energie a čas nemají hmotnost. Nač ještě čekáme?

Everson neodpovídal. Ustoupil o krok zpátky a zadíval se nahoru. Kdyby teď vyskočil, snad by se jedním skokem dostal ke vstupu. Pokud ne, skočil by ještě jednou. Kývl ke kouli a vyskočil.

Svůj skok odhadl nepřesně. Těsně před vchodem už klesal k zemi. Ohlédl se.

Černá koule stoupala nahoru a dospěla až k **němu. Pak** stoupala dál a on následoval ji! - ,

Bylo to, jako by ho neviditelná pomocná ruka vytahovala ke vstupu na loď a pak ho tam odložila. Potom se mu vrátila jeho přirozená váha. Začalo působit gravitační pole lodi.

Koule se vznášela vedle Eversona v tlakové komoře.

Everson stiskl tlačítko, které uzavřelo vnější vstup. **Do** komory začal proudit vzduch a vyrovnával tlak. Teprve potom se otevřel vnitřní vstup.

Plukovník mlčky vyklouzl z těžkého skafandru a zavěsil jej do skříně. Potom řekl: „K velínu vede mnoho chodeb a výtahů. Myslíš, ze mě budeš moci následovat bez problémů?"

Vezmi mě do ruky, Eversone!

Důstojník zaváhal. Měl sice k této podivné a nevysvětlitelné bytostí důvěru a věděl, že by neudělala nic, co by mu mohlo uškodit, ale přece jen ta neobvyklá situace udělala své. Trochu se bál.

Pomalu zvedl ruku a otevřel dlaň.

Malá koule se kutálela vzduchem a měkce na ní přistála. Byla studená a lehká.

To je všechno, pomyslela si pobaveně.

Everson ji sevřel v dlani a vykročil po chodbě. Jako ve snu kráčel lodí až do velínu, kde si poručík Gropp s úlevou oddechl. **„Za-**plaťbůh, plukovníku. Našel jste to?"

„Je to tady v mé dlani," odpověděl Everson a ukázal poručíkovi ruku. Na dlani spočívala neškodně vypadající a zdánlivě neživá koule. „To je Harnahanův přítel." .

Gropp nechápavě zíral.

„To... to zeje..."

Perry Rhodan Čeká! Neměli bychom déle váhat, už jsme ztratili příliš mnoho času. Nevím, jestli opravdu mohu rozhodujícím způsobem pomoci, ale chci se alespoň pokusit.

Poručík Gropp se vzpamatoval a obrátil se k počítači, aby zkontroloval údaje transice. Everson řekl kouli; „Jestli nám budeš schopen pomoci? Rhodan s tím pevně počítá..."

Třeba jsem tím myslel něco víc! přišla tajuplná odpověď. ^ ^

^

Ve vzdálenosti jednoho tisíce světelných let od Země zela ve vesmíru škvíra.

Byla to trhlina o Šířce několika miliard kilometrů a její délka se pohybovala mezi půl a téměř celým světelným rokem. Vznikla po prolnutí sousedních časoprostorů a zůstala překvapivě stabilní.
Putovala však po okraji Mléčné dráhy nízkou relativní rychlostí sto padesáti tisíc kilometrů za vteřinu.

Tato trhlina byla výsledkem výboje v Einsteinově vesmíru. Umožňovala bez větších technických zařízení průchod do časoprostoru Druufů a stejně tak i návrat.

Dávali si pozor, protože před trhlinou číhala mohutná flotila po

čítačového Regenta Arkonu, který konečně rozpoznal nebezpečí, jež hrozilo arkonidskému impériu. Více než padesát tisíc jeho lodí, většinou obsazených roboty, utočilo proti jednotkám Druufů. Občas se je podařilo zahnat, ale většinou byla Regentova flotila štvána do všech koutů vesmíru.

Nenápadným přihlížejícím této galaktické bitvy se stal Rhodan^ Prozatím zaujal pozici neutrální třetí strany.

S většinou své pozemské bojové flotily setrvával v soustavě Myrtha, dvacet dva světelných let daleko od gigantické bitvy. Sedmá planeta -- Gray Beast - se stala dobře zamaskovanou základnou. Perry Rhodan tam přebíral informace od průzkumných lodí.

Obrázek se vyjasňoval.

Lehký křižník LIBANON hlásil:

Jednotky Druufů pronikají do našeho prostoru. Dochází k dalším těžkým útokům proti arkonidské flotile. Ztráty na obou stranách.

Hlášení z Pulce K-28:

Další vzájemné přibližováni Časoprostorů nepozorujeme. Odstup zůstává konstantní. Druufové se pohybují dvakrát rychleji než my.

„Pořád je to lepší než dřív," zabručel Reginald Bull, který společně s Perrym Rhodanem a dalšími důstojníky seděl ve velínu na planetě Myrtha Vil. Místnost byla zářivě osvětlena, stěny posety nejrůznějšími monitory a kontrolními přístroji. Muži seděli v pohodlných křeslech. „Nemohli nás vidět, byli jsme na ne příliš rychlí."

Rhodan si jeho slov nevšímal. Klidně a spokojeně zmáčkl jedno , z tlačítek před sebou. Přišlo další hlášení z paluby LIBANONU:

Odhadem asi deset tisíc Regentových jednotek. Stáhly se do jednoho místa. Vypadá to, jakoby se chystaly k průletu do časoprostoru Druufů. Zůstaneme na svém pozorovacím stanovišti. Půldruhého světelného roku od škvíry v prostoru.

„No vida," zabručel Bull, Rhodanův zástupce na Zemi. Jeho zrzavé vlasy se mu tyčily na temeni a prozrazovaly rozčilení. „Předběhli nás!"

Rhodan se pousmál a řekl: „Nanejvýš za nás vyřídí pěkný kus práce, Bully. Myslím, že se jim nepodaří zničit mateřskou sousta-

vu Druufů. Na to je příliš veliká a mocná. Ale snad se Druufům podaří sestřelit a prozkoumat pár Regentových lodí."

„Co si od toho slibuješ?" lekl se Bull. •

„Hodně, můj milý. Druufové například zjisti, **že** nebojují proti normálním bytostem, ale proti robotům. To nám otevírá zcela nové perspektivy."

„„Jaký perspektivy...?" zeptal se zvědavě Bull. Byl pevně přesvědčen, že se rozlousknutí tohoto tajemství zúčastní už brzy, ale nakonec byl zklamán, když Rhodan řekl: „Stará přísloví neztrácejí tak rychle svou platnost, řekl bych. Mel by ses jich pár naučit, Bully."

*

Aniž by se staral o přítelův zklamaný obličej, zodpověděl další dotaz dispečinku a spojil se s palubou KUBLAJCHÁNA. Kapitán lodi Everson hlásil: „Akce v soustavě Tatlira úspěšně skončena. Přistaneme za půl hodiny."

„Díky," odpověděl Rhodan. Znatelně se mu ulevilo. „Čekáme vás ve velínu."

Obrazovka zhasla. Muži se po sobě mlčky podívali. Rhodan řekl: „To je tedy něco! Teď se jasně ukáže, zda dědictví seržanta Harnahana za něco stojí."

„Já bych si moc velký naděje nedělal," vzdychl Bull, „Je to přece jenom zjevení. Legendární zjevení z minulosti. Koule, která žije ze světla hvězd - pcháá!" :•;

Rhodan zůstal vážný.

„Nemluvil bych tak, Bully. Kdoví, možná tě ta koule slyší a pomstí se ti. Třeba dostaneš elektrickou ránu."

Bull se sice lekl, ale posměšně dodal: „Já bych se radši spoléhal na paprskový děla a na mutanty. Kdoví, co všechno si Harnahan tenkrát navymejšlel." -. /•

„Slyšels přece, že Everson ohlásil úspěšné zakončení akce. Jeho úkol zněl - najít kouli a přivézt ji sem." Bull cosi zabručel, ale už nic nenamítal. •

Jeden z důstojníků zvedl ruku a ukázal před sebe: **„Támhle,** pane, další zpráva...!"

Rhodan zmáčkl tlačítko.

Byl to jeden z vědců; „Pane, mám výsledky počítačové analýzy. Chcete je slyšet?"

Rhodan pochopil, proč muž váhá. Nevěděl totiž, zda ve velínu není někdo, kdo by jeho informace neměl slyšet.

„Jen klidně mluvte," řekl Rhodan. „Před svými důstojníky nemám žádné tajnosti."

Vědec přikývl. Četl svou zprávu z kousku fólie. Pro přehlednost opakoval i otázky, které byly položeny palubnímu počítači:

„První otázka: Co by se stalo, kdyby flotila Regenta z Arkonu neobjevila škvíru do časoprostoru Druufů? Odpověď na první otázku; Regent by se dál snažil odhalit galaktickou pozici Země, aby, mohl zaútočit proti Sluneční říši a potvrdit svou převahu ve vesmíru.

Druhá otázka: Existuje nějaká možnost, že by Druufové porazili Regentovu flotilu? Odpověď na druhou otázku: Vyhlídky jsou mizivé. Schází však zdůvodnění.

Třetí otázka: Existuje nějaká možnost, že by Regentova flotila porazila Druufy? Odpověď na třetí otázku: Vyhlídky jsou mizivé. Schází však zdůvodnění.

Čtvrtá a poslední otázka: Regent bez ustání vysílá volání o pomoc, adresované Perrymu Rhodanovi. Proč si přeje pomoc proti Druufům, když se sám cítí být dost silný, aby porazil nepřítele? Odpověď na čtvrtou a poslední otázku: Navázání spojení se Zemí má pouze jeden cíl - zjistit její polohu ve vesmíru. Volání o pomoc proti Druufům je jenom prostředkem k dosažení cíle. Faktor pravděpodobnosti - více než 98 procent."

Ve velínu zavládlo naprosté ticho.

„Takže Regent nás chce pořád ještě najít!" konstatoval Bull. „Člověk by řekl, že už snad mezitím něco pochopil..."

„Ty požaduješ po počítači - byť po největším počítači Galaxie -aby něco pochopil?" káral ho Rhodan. „Mýlíš se, Bully! Regent, vládce Impéria Arkonidanů, jedná pouze logicky. A logika mu říká, že pro něj představujeme nebezpečí. Takže to nebezpečí musí odstranit. Tak byl před tisíci lety naprogramován. A podle toho se řídí -- alespoň do té doby, než bude přeprogramován."

„Copak nás neujistil o svém přátelství?" „Přátelství?" posmíval se Rhodan. „Umíš si snad představit, že .by stroj cítil přátelství? Regent zná jen logiku, ale žádné pocity.

Jestli se s ním chceme vypořádat, musíme myslet **úplně** stejně jako on."

„No, momentálně má Regent jiné starostí! Druufové ho trápí stejně jako nás."

' „Druufové," zašklebil se jeden z přítomných důstojníků, „se stali společným nepřítelem Regenta i Země."

Rhodan zvedl hlavu a usmál se.

„Už jsem tekl Bullymu, že stará přísloví platí i dnes. Pomyslete na přísloví: Když se dva perou, třetí se směje. **Takže,** generále! Tvrdíte, že Regent a my máme společného nepřítele. To znamená. Že bychom se měli stát spojenci Arkonu."

„Pochopitelně jenom naoko!" ujišťoval ho generál a v té chvíli vypadal ustrašeně.

Rhodan se celou dobu usmíval-

„Jaký by byl vás názor, kdybychom se - pochopitelně jen naoko - spojili s Druufy proti Arkonu?"

Bull se rozchechtal. Generál vypadal Šokované, ale neodpovídal. Možná snad i proto.

,,S Druufy proti Arkonu!" smál **se** Bull. „To je geniální. Pěny! Skutečně geniální!" Zarazil se a dodal: „Proč vlastně? Co to má všechno znamenat?"

„Jednoduše. Navážeme kontakt s Druufy a v klidu poznáme jejích domov i zázemí. Naše krátká návštěva světa Druufů žádné pořádné informace nepřinesla. Nyní Siamed šestnáct navštívíme oficiálně."

Siamed byla dvojhvězda ve vedlejším časoprostoru. Rhodan už měl tajnou základnu na její třinácté planetě. Šestnáctá planeta byla dvakrát větší než Země, s téměř dvojnásobnou gravitací, a byla patrně mateřskou planetou Druufů.

„Ale jak si to představuješ?" vyzvídal Bull, pro kterého myšlenka na vyhledání Druufů nevypadala vábně. „To si myslíš, že ti přerostlý hroši Čekaj zrovna na nás?"

„Ne, to jistě ne. Ale určitě se naskytne příležitost a my budeme .moci dát Druufům najevo svoje přátelské úmysly- Mohlo by je **to** zajímat."

„Hm," zabručel Bull. Rhodan se podíval na důstojníky.

„Odejděte na své lodě, pánové. Stav bojové pohotovosti trvá. Čekejte na další rozkazy."

Sotva s Bullem osaměl a dveře se zavřely, řekl: „Během následujících hodin se ledacos rozhodne. Na rozdíl od tebe si od tajemné koule slibuji stejné výhody, jaké tenkrát objevil Harnahan. Nevím, co je to za bytost, ale bezesporu se k nám nechce chovat nepřátelsky. Plukovník Everson přistane každou chvíli. Vyzvedni ho na kosmodromu. Já tu na vás počkám. A dej vědět Johnu Marshallovi a ostatním mutantům na CALIFORNII. Chci, aby byli u toho, až našeho hosta přivítáme."

Bull vstal a vykročil ke dveřím.

„Host!" vrčel nazlobeně. „Jen abyste se v něm nezklamali!"

Rhodan se za ním mlčky díval. Musel se potutelně usmívat, protože i když byl Bully otrlý a zkušený kosmonaut, přece jen se ještě nenaučil myslet v kosmických dimenzích, jak to doba požadovala.

^ A ^

Když plukovník Markus Everson vstoupil do místnosti, nejdříve **ze** všeho uviděl zvědavé obličeje přítomných.

Nalevo pod monitory seděli Perry Rhodan a Bull, vedle nich John Marshall, Felimer Lloyd, Wuriu Sengu a Ralf Marten. Atlan postával kousek stranou a pobaveně se usmíval. Docela vpředu dřepěl myšob Gucky, opíral se o svůj široký ohon a držel uši vztyčené. ,,-

Everson se postavil do pozoru.

„Hlásím návrat z akce, pane," řekl Rhodanovi. „Úkol splněn."

„Díky," přikývl Administrátor Slunečního Impéria a zeširoka se usmál. „Posaďte se a mluvte."

Everson se posadil poněkud neohrabaně, jako by v kapse schovával syrová vajíčka. Roztáhl nohy, zašklebil se na Bulla a v krátkosti informoval o letu k soustavě Tatlira. Když skončil, Rhodan přikývl.

Everson strčil ruku do kapsy, vytáhl ji, napřímil paži a otevřel dlaň s asi Šesticentimetrovou černou kuličkou. Byla dokonale hladká a zdálo se, že tepe.

„Tohle," oznamoval Everson klidným hlasem. Je náš pět milionů starý přítel Harno - přeje si, abychom mu tak říkali na památku jeho prvního lidského přítele Harnahana."

Muži zvědavě shlíželi na kuličku.

Rhodan pomalu vstal a vykročil k Eversonovi. Pohledem zamyšleně a napjatě spočinul na Černé kouli.

Před Eversonem se zastavil.

„Není to vzhled, co je určující pro hodnotu přítele, nýbrž jeho záměry a Činy," zdůraznil. „Harnahan mi tenkrát vysvětloval, že koule mela půl metru v průměru a že k němu a ke mně promlouvala. Umí to ještě i dnes?"

Nejenom Rhodan, nýbrž všichni přítomní ve velínu najednou' rozuměli tiché odpovědí ve svých hlavách:

Máš pravdu, Perry Rhodane! Není to vzhled, co určuje hodnotu přátelství. Ale když tohle víš, mohl sis odpustit úvahy o mých malých rozměrech. Není to,tak, že se malá koule dá snáze transportovat než velká?

„Odpusť mi," odpověděl Rhodan a mírně se kouli uklonil. „Jsem rád, že se s tebou potkávám, Harno. Znáš důvody, které..."

Znám je, přišla tichá odpověď, než mohl Rhodan dopovědět otázku. Hledáš pomoc proti Druufům - jak jste je nazvali. Myšlenková zpráva náhle utichla. Koule se zvolna zvedla z Rhodanovy dlaně a zastavila se těsně před Bullovým obličejem, který na ni užasle zíral. Co je to za břichomluvce? zeptal se telepat Harno.

Všichni se zadívali na Bulla. Podsaditý zrzek zrozpačitěl. Rhodan mu přispěchal na pomoc: „Odpusť mu, Harno, on to tak nemyslel. On si totiž myslí, že někdo z nás je tu břichomluvec -upřímně řečeno nevěří ve tvou existenci. To se však změní." Koule se vrátila a vznesla se pod strop. Změnila barvu a.zvětšovala se, až měřila půl metru v průměru. Také už nebyla tolik černá.

Potom se na jejím vzedmutém povrchu objevil barevný obrázek. Nejdříve nebyl dost dobře poznat, ale pak to vypadalo, jako když se zaostřuje televizor. Obraz byl stále zřetelnější.

Bull vykřikl a ukázal prstem na kouli: „Ne! To přece není možné!"

Viděli to všichni. V podstatě nebylo důvodu k takovému rozči-

lení, protože mnoho lidí doma chovalo trpasličí prasata z Venuše. Dala se totiž velmi snadno ochočit, byla mimořádně čistotná a poslechla na slovo.

Jedno takové trpasličí prase leželo na pohovce a spalo. Kolem krku mělo Červenou stuhu se zlatým písmem. Jméno bylo zřetelně čitelné. •

„To je Wutzi!" zvolal otřesený Bull. „Panebože! Jak se dostal nahoru na tu kouli? Samozřejmě, že je to Wutzi! Poznávám přece svůj pokoj v Terranii."

Nikdo na to nic neříkal. Přítomní si jen zvolna uvědomovali, co vidí. Nahoře na vznášející se kouli bylo vidět něco, co se v této chvíli odehrávalo přesně šest tisíc pět set Šedesát dva světelných let daleko. Tajuplná kulovitá bytost Harno přijala Bullovu výzvu a demonstrovala své umění.

„No tak?" zapištěl Gucky. „Co ty na to, tlouštíku?"

Myšob vycenil hlodáky a prozradil tak, že se dobře baví. Bavil se vlastně vždycky, když Jeho přítel Bully někomu naletěl.

Rhodan se podíval ke stropu. „V pořádku, Harno. Myslím, že ti teď věří už i můj přítel Bull. Teď ví, kdo jsi. Rád bych si s tebou promluvil."

Obrázek z koule zmizel, ale zůstala veliká. Pomalu klesala a zastavila se těsně před Rhodanem. Zůstala šedivá a matná jako monitory na zdi.

Stejně dobře bych ti mohl ukázat .konec vesmíru, přišel obvyklý myšlenkový impulz. Jen tu musí být někdo, kdo na to bude intenzivně myslet. Děkuji ti Rhodane, žes na mě nezapomněl. I když dokážu hodně věcí, i když existuje spousta záležitostí, které jsou pro tebe záhadou a v jejichž světle vypadám takřka všemocný, přesto příroda vymezila i mně jisté hranice. Společně je snad překonáme. Alespoň ty, které nejsou zakázány.

„Zakázány?" **zeptal se Rhodan. „Zakázány** - kým?"

Nijak ho nepřekvapilo, že na to nedostal odpověď.

Do nastalého ticha řekl Atlan: „Harno, nepotkali jsme se my dva už někdy?"

Znám tě, admirále starých Arkonidanů. **Když** jsem tě viděl naposledy, tvá uniforma byla ještě pravá.

Atlan bezděčně sklonil hlavu a prohlížel si svou admirálskou

uniformu, vyrobenou pozemskými krejčími. Byla sice dokonalou kopií původní arkonidské uniformy, ale Harno ji prohlédl na první pohled.

Gucky se pořád Šklebil. Zdálo se, že se báječně baví. Ale pak promluvil Rhodan a znělo to velmi vážně: „Myslím, Harno, že jsme se vzájemně představili. Ty tedy víš, proč jsem té zavolal. Potřebuji tvou pomoc i radu v boji proti Druufům. Znáš je?"

Znám je, Rhodane. Nevypadají jako vy, i když vaše příbuznost byla před milionem let větši. Tenkrát se jejich časoprostor odtrhl od našeho a bylo velmi těžké se s nimi potkat. Překrývání obou Časoprostorů představuje velké nebezpečí už po několik tisíciletí, avšak nebude už dlouho trvat. Brzy dojde k časovému vyrovnání, i když nijak neulehčí vzájemné pronikání do prostorů. Je to tak, jako by se potkaly dvě mocné hvězdokupy, dotkly se svými okraji a pluly potom každá svým směrem. Některé z hvězd se srazí, ale
pak nastane mír a obě hvězdokupy existují dál samy pro sebe- Chápeš mé přirovnání, Rhodane?

„Naši vědci to odhadovali podobně," přikývl Rhodan. „Ovšem nevěděli jsme, že se tím zmírní nebezpečí."

Stane se to - relativně. Proč chceš zaútočit proti Druufům?

Rhodan zaváhal.

„Pronikli do našeho časoprostoru a využili překrývání sousedních Časoprostorů ke svým záměrům. Zbavili celé planety všeho živého, ať už úmyslně nebo ne. Ohrožují naši existenci."

Slíbil jsem Harnahanovi, Že vám pomohu, pokud byste někdy mou pomoc potřebovali, Pozemšťane. Budu se svého slibu držet. Vaším druhým nepřítelem je centrální počítač na Arkonu. Boj proti němu je podstatně důležitější než boj proti Druufům. Teprve až
bude počítač vyřazen z provozu, mohou se obě mocné hvězdné říše spojit.

„Vidíš dodaleka," vyčítal Rhodan. „Nejdříve Druufové - pak se uvidí dál. Právě jsi nám ukázal, co všechno umíš, Harno. Můžeme tedy počítat s tím, že nám posloužíš jako dalekonosné oko? Víc nepožaduji."
^

Koule změnila barvu a byla opět černá. Jsem
Harno, televizor.

Pak nepochopitelná bytost zmlkla. Rhodan však věděl, že na Hama bude spolehnutí. „Před půl hodinou jsem Bullymu vysvětlil plán, který chci brzy uskutečnit," začal a podíval se na mutanty. Plukovník Everson i Atlan přikývli. Porozuměli, že teď bude lepší, když si Hama nebudou všímat. „Vaši nepřátelé jsou také mými nepřáteli - takže jsme přáteli. To je stará pravda, která platí ještě dnes. Regent na Arkonu je naším starým nepřítelem. Druufové proti němu bojují. Proto se s Dmuty spojíme."

Plukovník Everson otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, pak ale zůstal potichu. Atlan se vědoucně usmál. Mutanti nechápavě a překvapeně zírali na Rhodana. Dokonce ani John Marshall, Šéf a nejlepší telepat jednotky mutantů, nic nechápal. Rhodan zablokoval své myšlenky.

„Přirozeně, že jenom naoko," vysvětloval, aby déle nenapínal. „Však se objeví nějaká příležitost, abychom jim prokázali přátelství. Zatímco budeme jednat s Druufy, zesílíme svou základnu v jejich soustavě. Třináctá planeta jejich slunce, kterou jsme pro sebe nazvali Hádes - má výhodnou polohu. Vyhloubili jsme tam jeskyni, zamaskovali ji a uvnitř skryli stanici materiálního transmiteru. Jím posíláme veškeré potřebné věci. Plukovníku Eversone! Postaráte se, aby DRUSUS, KUBLAJCHÁN a lehký křižník CALIFOR-NIA byly připraveny ke startu. Bližší instrukce dostanete. John Marshall a mutanti mě doprovodí. Stejně tak Atlan, Bully a..."

„...a Gucky!" přerušil ho myšob.

„...a Harno!" pokračoval Rhodan a teprve potom se obrátil k myšobovi. „Nepatříš snad k mutantům?"

Gucky se pobaveně zašklebil. „Málem jsem zapomněl, že mě pořád ještě omylem počítáte k lidem," řekl na omluvu a zamrkal na Bulla. „To jsme se tedy ocitli v pěkné společnosti. To bude zábavička!"

„Já bych nebyl tak optimistický," radil mu Rhodan. „Nečeká nás žádná procházka. Poletíme, jak se to tak hezky říká, přímo do jámy lvové."

„No a co!" zapištěl Gucky a zvesela vyhopsal z velínu.

Bylo mu všechno jedno, hlavně **že** zase jednou prožije pořádné dobrodružství.

^ x ^

Plukovník Sikermann předal kapitánu Marcelu Rousovi velení nad speciálním křižníkem CALIFORNIA a sám převzal DRUSUS, který byl vlajkovou lodí celé akce. Plukovník Everson řídil KUBLAJ-CHÁNA. Rhodan, Atlan, Harno a mutanti se ubytovali na palubě DRUSUSU.

Když se pak oba superobří křižníky se svými půldruhá kilometry v průměru zlehka odlepily od země a vystoupaly do výšky, CALIFORNIA ve srovnání s nimi připomínala malý balon. Měřila pouhých sto metrů v průměru.

Dole na základně Myrtha Vil se vše automaticky zamaskovalo. Nad základnou zůstala rovná plošina s mírnou vegetací jako všude kolem. Ani nedůvěřivý pozorovatel by nemohl objevit, že se pod zdánlivým povrchem planety nachází jedna z nejmohutnějších vojenských základen Pozemšťanů.

Planeta se nořila do hlubin vesmíru a všechny tři lodě nabíraly rychlost.

Sikermann sedel za ovládacím panelem gigantického DRUSUSU- S KUBLAJCHÁNEM a s CALIFORNJÍ zůstával ve stálém spojení. Rhodan, Bully a Allan se také zdržovali ve velínu DRUSUSU, protože každou chvíli počítali, že si flotila počítačového Regenta musí všimnout jejich vynoření v blízkosti praskliny v prostoru.

Pod stropem se vznášel nenápadný a malý Harno. Mutanti se rozsadili v malé jídelně a zaháněli nudu hrou v třídimenzionální Šachy. Ve srovnání se starými šachy to byla neuvěřitelně složitá hra. Když nezasvěcenec poprvé spatřil šachovnici podoby krychle, ve které se vznášelo pět set dvanáct figurek, vypadalo to velmi nepřehledně a nepochopitelně. Cistě matematicky však byl třídimenzionální šach jenom osmkrát těžší než stará hra. I tak bylo zapotřebí dobrých znalostí a umu, aby během dne [skončila alespoň jedna partie.

Mutanti byli většinou telepaty. I když však své myšlenky během hry zablokovávali, partnerovi se přece jen čas od času podařilo najít cestičku k záměrům protivníka. O to byly tyhle Šachy zábavnější.

Gucky se chvíli díval na hru. Pak ho přestala bavit. Mělo trvat ještě půl hodiny, než všechny tři křižníky dosáhnou potřebné rychlosti, aby mohly transitovat.

Odcupital z jídelny a vyšel na chodbu. Pak krátkým skokem teleportoval do odlehlé části lodi, kde našel neobydlenou kajutu. Vyhoupl se na pohovku a měl v úmyslu se v tomto klidném prostředí chvíli prospat.

Schoulil se do klubíčka a zavřel oči,

Kdyby se neodpoutal od myšlenek mužstva, nemohl by usnout. V hlavě mu bzučelo jako ve včelím úle. Každý jednotlivý myšlenkový impulz inteligentní živé bytosti na palubě pronikal do jeho vědomí.

Byl to značný chaos. Ale kdo se ve své telepatické schopnosti vyznal, ten dokázal vyhledat jednotlivé impulzy podobně jako při otočení knoflíku na rádiu.

Gucky zvažoval, že vlastně ještě není tak unavený, jak si původně myslel. Proto se začal bavit seřazováním jednotlivých myšlenkových impulzů.

Kdybych se k Betty nezachoval, jak jsem se zachoval...

Gucky zaúpěl. Proč muži musejí pořád jenom myslet na ženy — dokonce i tady, šest tisíc světelných let daleko od Země? Jako by neexistovalo nic jiného!

Naslouchal dál a změnil frekvenci.

Ale ale, to byl ten tlustý kuchař **z DRUSUSU!** Povídá si se svými kuchtíky. A o čempak asi?

Gucky vzdychl a naslouchal dál.

Moc bych se divil, kdyby nám ta koule mohla v budoucnu nějak pomoct... Ať se jmenuje Bubílek, jestli nám pomůže... ;

To byl Bully! Gucky ho čistě náhodou objevil. A jako obvykle se Bully zabýval Harnem, protože mu pořád ještě nevěřil.

Vlastně neprávem, přemýšlel Gucky. Copak ho Harno nepřesvědčil dostatečně? Pořád nějaké pochybnosti!

Gucky se přestal šklebit. Znovu se uvelebil na pohovce a opřel se zády o stěnu.

Harno! přemýšlel intenzivně. Rozumíš mi? Ohlas se, jestli mě slyšíš. Harno! To jsem já, Gucky...

Vlastně ani nečekal tak rychlou odpověď a byl velmi překvapen,

když ho přerušily silné myšlenkové impulzy: Ano, Gucky - slyším tě a vidím tě. Proč zavíráš oči, když se mnou mluvíš?

Myšob se napřímil a polekaně se rozhlížel. Ale byl v kajutě pořád sám. Ani stopa po tajemné kouli.

Když zavřu oči, je pro mě jednodušší přijímat telepatické spojení. Ty nemáš oči, Harno, proto nás asi nepochopíš. Jak vlastně vidíš bez očí?

Harno se zasmál. Nepochopitelná bytost se skutečně dokázala smát.

Existuje mnoho tvorů, kteří vidí bez očí, mluví bez úst a slyší bez uší. Vesmír je pln}? zázraků, když je dokážeš najít. Ty se mi líbíš, Gucky. Kde leží tvá mateřská planeta? Gucky rozpačitě polkl.

„Taky se mi líbíš," řekl nahlas a dojatě- „Harno, budeme přáteli?"

Rád, Gucky. Copak jimi už nejsme?

„Můžeš ke mně přijít?"

Bohužel neumím teleportovat. Pevná hmota je pro mě překážkou, kterou neumím projít, aniž bych ji zničil. Můžeš si mě vyzvednout.

„Už jdu na to," odpověděl Gucky. Měl radost, Že Harno neumí 'úplně všechno. Sklouzl z pohovky, soustředil se a skočil.

^ J. ^

Když se vynořil ve velínu, vyděsil několik přítomných. Bully vzhlédl a zašklebil se. „Taky bys mohl jít někdy pěšky jako rozumný člověk," poznamenal.

Gucky se pobaveně usmál. „Za prvý nejsem člověk, a za druhý ti do toho nic není, Bubílku."

Bully vytřeštil oči. „Cos to řek?" Gucky se zakřenil. „Slyšels přece." ,

„Hej!" zvolal Bully. „Ta malá potvora Je vyloženě myšlenkové) špion!"

Gucky udělal užaslý obličej, ale v **té** chvíli se ozval Rhodan: „Klid! Transice za dvacet minut! Copak se vy dva nikdy nepřestanete hádat?"

Gucky ukázal na Bullyho.

„To on pořád začíná!"

Bullyho tvář se podobala přezrálému rajčeti, které mělo každou chvíli prasknout. Zalapal po dechu, ale nenašel odpověď.

„Pojďme, Harno," zapištěl myšob a natáhl packu. Ze stropu se snesla koule a dopadla na myšobovu chlupatou tlapku. „Doufám, Že ti dematerializace neuškodí."

Jsem na ni vysloveně zvědavý, odpověděl telepatický přítel. Skoč!

„Uvidíme se později!" řekl Gucky a soustředil se. „Na shledanou, Bully!" Pak teleportoval.

Poslední, co z myšoba Guckyho ve velínu spatřili, byly jeho radostně vyceněné hlodáky.

^ A ^

Hyperskok proběhl hladce a bez komplikací.

Když se na obrazovkách znovu ukázal vesmír a hvězdy, zaměřovači přístroje začaly automaticky pracovat. Fungovaly na hyperenergetické bázi rychlostí světla. Přišla první hlášení o pozici lodi..

„Silná flotila na pravoboku. Letí Šikmo proti nám. Nebezpečí kolize nehrozí. Škvíra v prostoru ve vzdáleností O, 2 světelné hodiny. Další jednotlivé lodě před námi. Jejich kurz je rozdílný. Brzy by se měly ukázat na monitorech."

Sikermann se zatvářil **zamyšleně. Rhodan na** něj mlčky **kývl.**

Kapitán lodi ihned pochopil. Zapnul palubní rozhlas a ohlásil: „Mužstvu! Mužstvu! Bojové stanice do pohotovosti! Pro KUBLAJ-CHÁNA a CALIFORNII! Bojová pohotovost!"

Přicházela potvrzení o příjmu rozkazu. Všechny tři křižníky se během několika vteřin proměnily v pevnosti, jejichž palebná síla dokázala rozmetat celé sluneční soustavy.

Harno se už opět vznášel pod stropem. Strávil několik minut s Guckym a nikdo nevěděl, co si ti dva povídali. Bully měl v žaludeční krajině nepříjemný pocit, ale dokázal se ovládnout.

Na velké panoramatické obrazovce bylo vidět jenom několik malých bodů, které zvolna pluly napříč obrazovkou. To musely být

Regentovy lodě. Pravděpodobně strážily vstup do vedlejšího časoprostoru.

Zatím se neobjevovaly žádné náznaky boje mezi oběma stranami. Vypadalo to tam klidně a mírumilovně. Poslední útok Druufů byl asi odražen.

Rhodan řekl Allanovi: „Všechno by bylo poněkud jinak, kdyby na Arkonu nevládl *zrádný* počítačový Regent, ale samotní Arkonidané. Společně s Arkonem bychom pak nebezpečí Druufů rychle odstranili. Groteskní na celé situaci je, že my Pozemšťané jsme nuceni bojovat proti oběma stranám, aniž by to kterákoliv z nich směla vytušit. Jsme opravdu třetí mocí."

Allan přikývl. „Druufové znamenají z pohledu Impéria větší nebezpečí. Kdybych byl Imperátorem Arkonu, spojil bych se se Zemí a zneškodnil bych Druufy."

„Regent došel ke stejnému závěru, ale nehodlá dodržet spojenectví. Jakmile bychom odstranili nebezpečí z vedlejšího časoprostoru, neváhal by ani na vteřinu a poslal by svou flotilu proti Zemi. Naše Štěstí, že zatím stále ještě neví, kde Země leží."

Atlan zavrtěl hlavou. „Dokud bude Impérium řídit stroj, Arkonidané se opravdu nesmějí dozvědět, ve kterém sektoru Mléčné dráhy je možné Zemi najít. Je to sice jenom počítač, ale je naprogramován tak, že chce za každou cenu vládnout. Nezná přátelství, jenom účel. Myslím tedy, že jednáme správně."

Rhodan se obrátil a pohlédl na Atlana. „Vidím, že se na všechno díváš z pozice Pozemšťana, admirále."

Atlan okamžitě přikývl. „A co jiného bych měl dělat, barbare? Jsem stejně dobrý jako kterýkoliv Pozemšťan, podobně jako Crest. Teprve až na Arkonu zavládne opět pořádek a do čela říše se dostane skutečný Arkonidan, změní se to. Do té doby však..." Zbytek zůstal nevysloven, ale každý věděl, co Atlan chtěl říct. Sikermann hlásil; „Vidíme tři lodě. Letí poloviční rychlostí světla a blíží se k nám. Mám změnit kurz?"

„Můžete ty lodě identifikovat?"

Odpověď přišla ze spojové centrály; „Dvě lodě Arkonu útočí na menší loď Druufů. Pravděpodobně ji zničí." Rhodanovo rozhodnutí přišlo okamžitě. „Přibližte se k nim, Sikermanne!"

Obrazovky prozrazovaly další podrobnosti. Obě Regentovy lodě byly obsazeny pouze roboty, to bylo jasné. Už často narazili na podobný typ lodí. Byly to dvě stě metrů dlouhé vřetenovité arko-nidské lodě, které fungovaly zcela automaticky.

Loď Druufů byla menší a měla obvyklou formu válce se zakulacenou přídí a zádí. Její zbraně bez ustání střílely proti nepříteli, avšak energetické ochranné štíty arkonidských lodí dokázaly palbu Druufů odrážet.

„Má jenom mizivé Šance," zamumlal Atlan.

„Výborně," ozval se Rhodan. Přimhouřil oči a ústa se mu proměnila v tenkou čárku. Všiml si, že Druufové změnili kurz a ženou se přímo k průchodu mezi oběma Časoprostory. Před očima Pozemšťanů se odehrávala divoká honička.

„Zůstaňte v dostatečné blízkosti, Sikermanne."

Letěli za třemi loděmi protivníků jen v mírném odstupu. Dalo se předpokládat, že velitelé vřetenovitých křižníků budou Rhodanovy kulovité lodě považovat za jednotky Arkonu, a proto se o ně nestarali. Bylo snadné pochopit, že se ve svém odhadu zmýlili, protože pozemské lodě byly postaveny podle arkonidských plánů a vypadaly tudíž jako arkonidské.

Z přídě křižníků vylétl energetický prst a prorazil Štít lodi Druufů. Záď okamžitě vzplanula.

Bytosti z vedlejšího časoprostoru se však nevzdaly tak rychle. Nadále střílely proti svým nepřátelům a vysokou rychlostí se hnaly ke Škvíře v prostoru, aby pronikly zpět do svého světa-

„Sikermanne!" přikázal Rhodan. „Rozkaz pro KUBLAJCHÁ-NA! Okamžitě zahájit palbu na loď vlevo! My zaútočíme na tu pravou. Nesmíme je zneškodnit hned, musíme je ničit postupně. Druufové nemusejí vědět, jak dobré máme zbraně."

Netrvalo ani deset vteřin a oba křižníky zahájily boj. Používaly jenom lehká děla, ale i ta stačila k prolomení energetických ochranných Štítů arkonidských lodí. Zároveň v jejich povrchu propálily velké díry

Klidný a věcný hlas ze zaměřovači centrály hlásil: „Nalétávají další Jednotky. Utočí celá lelka."

Rhodan se bleskurychle rozhodl. „Rozkaz pro Eversona a Sikermanna! Zničit obě arkonidské lodě! Okamžitě!"

Poškozená loď Druufů nezvýšila rychlost. Konstantním kurzem se řítila ke škvíře v prostoru, vzdálené už ani ne jednu světelnou hodinu. Protože však letěla jenom poloviční rychlostí světla, ještě zdaleka nebyla v bezpečí. Aspoň velitel Druufů pozná, **že** nasel nečekaného spojence. Zastavil palbu.

Ve stejném okamžiku se to stalo.

Soustředěná zničující palbu DRUSUSU a KUBLAJCHÁNA se zaměřila "ha obe vřetenovité lodě Arkonu. Okamžité atomové reakce proměnily hmotu v zářivá slunce, která se vmžiku spojila a mířila do vesmíru. Za pár minut se rozplynula v plynová oblaka a zmizela úplně.

Rhodan se studeně pousmál, když řekl: „Jsem zvědav, jestli Druufové znají vděčnost. Každopádně je zajímavé, že nás ten vpředu už neostřeluje- Přibližte se k němu, Sikermanne"

Zvolna se sunuli k zachráněnému. Byli však nadále bdělí a připraveni k palbě. Vzdálenost neobnášela víc než pár set kilometrů. Záď lodi Druufů byla z větší Části zničena, ale stále ještě pracovala - alespoň její zbytek. Loď se zatím ještě neproměnila ve skutečný vrak a jistě by se mohla vrátit domů i bez cizí pomoci.

Opět hlášení ze zaměřovači centrály: „Nalétávají Regentovy lodi. Vzdálenost..."

Rhodan přikývl. „Pravděpodobně budeme mít další příležitost k záchraně lodi Druufů. Výborně! Budeme je moci alespoň ještě jednou přesvědčit o našich přátelských úmyslech."

Nemuseli Čekat dlouho.

Přiletělo sedm menších lodí. Vynořily se z nicoty na levoboku a bez jakéhokoliv varování utočily. Způsob, jakým přitom pracovaly, prozrazoval, že jedna z lodí není řízena roboty. Alespoň její kapitán musel být Arkonidan, nebo - což bylo pravděpodobnější - Skokan.

„Už asi vědí, že nejsme Arkonidané," zamumlal Bull v pozadí. „Snad zachytili vysílání zničený lodi."

Rhodan nic nenamítal. Řídil protiútok. Druufové mírně pozměnili kurz a chvíli se zdálo, jako by chtěli svým neznámým zachráncům pomoci, ale pak se vrátili k původnímu kurzu a dál prchali do bezpečí. Boj trval jenom krátce.

Šest útočníků pod prolomenými energetickými ochrannými štíty vzplálo. Jenom sedmá loď byla zasažena neškodným olíznutím paprsku a stačila obrátit. Rhodan ji záměrně ušetřil, protože věděl, Že uvnitř sedí organická bytost. Kromě toho zachráněná loď jistě přinese Regentovi informaci, že Druufové získali nové spojence.

O hodinu později prolomili společně s Druufy nepříliš pevný řetěz stráží a nikým neomezováni pronikli do cizího Časoprostoru. Jejich hvězdy za nimi zhasly. Za pár vteřin se objevily nové.

Hvězdy Druufů!

^ A ^

Vesmír **Druufů** měl **jiný** vlastní čas **než** vesmír **Pozemšťanů.** Na základě **zvolna pokračujícího** procesu **přizpůsobování obou** časů se jejich **rozdíl velmi** snížil. Zatímco **na začátku byl život** ve vesmíru **Druufů** přesně dvaasedmdesáttisíckrát **pomalejší,** nyní už **existoval** poměr časů **jedna** ku dvěma. **Jinými** slovy **Druufové žili a pohybovali** se v **čase** poloviční **rychlostí než ten, kdo přišel z** Einsteinova **vesmíru.**

Uprostřed čelní obrazovky se rozzářila neobvyklá dvojhvězda. Narudle se třpytila a občas byla doprovázena nazelenalým oparem. Tohle, jak Rhodan věděl, bylo slunce mateřské soustavy Druufů.

Než se Rhodan pokusil navázat kontakt s Druufy, proměnil původní plán v činy. Tajná základna na Siamenu XIII a planetě Hádes musela být posílena.

Hádes měl zhruba poloviční průměr Žerné, vládla na něm třetinová gravitace a zajímavostí planety bylo, že byla jednou polovinou stále přivrácena ke slunci. Díky mimořádně vysoké libraci činila šířka přechodné oblasti mezi denní a noční stranou zhruba osmdesát kilometrů. Na denní straně vládly teploty asi sto sedmdesáti stupňů a na noční zuřila vražedná zima. Život byl možný pouze v přechodné zóně. Právě tam Pozemšťané zřídili podzemní základnu.

Poručík Štěpán Potkin se hlásil ve velínu DRUSUSU.

„Volal Jste mě, pane?"

„Došlo na vás, poručíku!" potvrzoval Rhodan. „Připravil jste své lidi?"

„Vše ke startu připraveno!"

„Takže," usmál se Rhodan, „nemyslím, že bychom měli hovořit o startu v obvyklém slova smyslu. Na Hádes se přemístíte pomocí materiálního transmiteru. Stanice v Horách naděje o vás ví a je na příjmu. Z palub lodí KUBLAJCHÁN a CALIFORNIA jsme poslali materiál. Vy se svými muži budete transponováni jako poslední. Přeji vám hodně štěstí, poručíku."

Poprvé se usmál i Potkin. „Myslíte, pane, že ho budeme mít zapotřebí?"

„Je to velice pravděpodobné, poručíku. Kdybychom neměli štěstí, nebyli bychom tam, kde jsme dnes. Samotný um a moc nejsou všechno."

Poručík Potkin **se** postavil do pozoru, zasalutoval a opustil ve-lín. Atlan se díval za ním.

„Statečný muž," řekl zamyšleně. „Každý by to nedokázal. Každý by nenasedl beze slov do transmiteru, aby se dal proměnit na atomy a přenést bůhvíkam a bůhvíjak daleko. Už se několikrát stalo, že člověk rematerializoval někde úplně jinde, než chtěl. Když si představím, že bych do té klece nastoupil jako Atlan a vyšel z nijako Bully..."

„Ty jsi nenahraditelný, Atlane," řekl Rhodan a zdůraznil svá slova, „ale když si představím, že bych měl po svém boku dvakrát Bullyho - taková myšlenka se mi skutečně velmi líbí."

Atlan vypadal zaskočeně. Bully v pozadí spokojeně zabručel: „Tak vidíš!"

„Ale bez starostí," pokračoval Rhodan. „Podobné věci se možná staly kdysi na počátku, dnes však jsou vyloučeny. Nechci tvrdit, že došlo k úplným změnám identity, ale umím si dobře představit, že by při vývoji transmiteru nastaly nějaké problémy. Hlavně se znetvořením. Ovšem o žádném takovém případě jsem neslyšel.
Když jsme našli první transmiter v soustavě Vegy, už byl dokonale propracovaný."

„Naštěstí!" zdůraznil Atlan. **„Protože** když si představím, že bych měl žít jako Bully..."

„Vysílačka připravena!" **ozvalo** se Střízlivé hlášení v palubním telekomu,

Rhodan pokrčil rameny a obrátil se tváří k obrazovce. „Vysílejte pořád dokola následující zprávu v arkonidské řeči: Všem Druufům! Žádáme o možnost vyjednávat! Váš protivník je i naším protivníkem' Proč bychom ho nemohli porazit společně? Pokud mi rozumíte, odpovězte!"

Obrazovka zhasla a začínala velká hra. Rhodan však cítil něco jako pochybnosti. Od samého počátku byl přesvědčen, že jeho plán vyjde. To však nevylučovalo, že by Druufové mohli být nedůvěřivější, než se domníval. Co když ho nyní vlákají do dobře připravené léčky? Ani případ se zachráněnou lodí Druufů by pak nemusel nic znamenat.

Takže co dělat?

Rozhodl se, že si tuhle otázku položí teprve tehdy, až bude aktuální. Ale mohli by se aspoň pokusit něco vypátrat už nyní.

Zatímco materiální transmitery pracovaly na plné obrátky a zaplňovaly rozšířenou jeskyni na Hádesu zbraněmi, potravinami a lidmi, polovrak lodi Druufů byl střežen nejen zbraněmi, ale i prostřednictvím spojařů. Kdyby Druufové odvysílali nějakou zprávu, DRUSUS by ji okamžitě zachytil.

A byla tu ještě jedna věc, která pracovala pro Rhodana.

Samotná příroda!

Druufové žili poloviční rychlostí než Pozemšťané. Poloviční rychlostí tedy létaly i jejich lodě, pokud se pohybovaly pod úrovní rychlosti světla. A stejně poloviční rychlostí se Šířily i rádiové vlny.

Spojové vlny frekvencí DRUSUSU však pracovaly stejně rychle jako doma. Rhodanova zpráva přišla tedy na mateřskou planetu Druufů jako první.

Možná, že to ani nebyla taková výhoda. Záleželo na tom, co svým šéfům řekne kapitán přepadené lodi Druufů-

Rhodan se to měl brzy dozvědět.

Zabzučel interkom.

Rhodan jej zapnul. Hlásil se mu spojový důstojník.

„Pane, loď Druufů nám zavolala! Arkonidsky!"

Rhodan tím nebyl nijak překvapen.

„To se tedy učí rychle," poznamenal. **„Co** nám chtějí?"

„Poděkovali, pane. Velmi zdvořile poděkovali a ujišťovali nás, že svým nadřízeným předají přesné hlášení o situaci. Pak násle-

doválo delší vysílání z jejich lodi v neznámém kódu. Lze předpokládat, že to bylo zmíněné hlášení."

„Díky," řekl Rhodan a vypnul spojení. Pak se podíval na Allana a na Bullyho. „Co na to vy dva?"

Atlan pokrčil rameny. „Může to *být* trik. Třeba nás chtějí ukolébat. Myslím, že se domnívají, že poletíme za nimi. Možná, že nás prokoukli."

„To sotva," zapochyboval Rhodan. „Tak nedůvěřivý'nikdo není. Prokázali jsme jim službu..."

„No a?" Atlan byl pořád ještě skeptický. „Já bych byl na jejich místě opatrný. Musel bych se nejdříve ujistit o nezištnosti tvých' úmyslů."

„Ale já přece nejsem nezištný!" divil, se Rhodan. „Ve své zprávě Druufům jsem zdůraznil, že jejich nepřátelé jsou i našimi nepřáteli. Z toho jednoznačně plyne, že jednáme z nutnosti a nikoliv z pouhé náklonnosti. To Druufy přesvědčí."

„Hm, je to možné," odpověděl Atlan.

Bully, který dosud mlčel, řekl: „Oni ti to stejně nesežerou." Rhodan kývl, pokrčil rameny, ale neodpověděl. Zamyšleně pohlédl na monitory. Loď Druufů plula těsně vedle DRUSUSU. Její závady zblízka nevypadaly tak vážně, přestože chyběl kus zádi.

V pozadí plul mocný korpus KUBLAJCHÁNA, před ním CALIFORNIA. Navenek se nic nedělo, ale transmitery lodí ve skutečnosti pracovaly na plné obrátky a posílaly na Hádes životně důležité zboží.

„Jak vlastně pokřtíme Siamed Šestnáct, mateřskou planetu Druufů?" zeptal se Bully. „Koneckonců jsme dali jméno Siamedu třináct, tak... Co takhle Dvojzemě? Je tam přece všechno jednou tak velké než u nás na Zemi - průměr planety, gravitační pole, dokonce i obyvatelé, Druufové..."

„To ale není to jediné, co má jejich planeta společného s naší Zemí. Známe jenom její podzemí, ale povrch nebude hezčí. Ta krátká návštěva mi stačila. Kdybych jenom věděl, kdo nám to tenkrát pomohl..."

Rhodan se ponořil do vzpomínek. Před časem přistáli na Hádesu, aby vytvořili základnu pro transmiter. Rhodan však musel zůstat uvnitř a když chtěl uniknout pomocí transmiteru, omylem se

dostal do podzemní centrály Druufů na Siamedu šestnáct. Tenkrát s ním navázal kdosi neznámý telepatický kontakt a dopomohl mu k útěku. Nikdo netušil, kdo to byl. Zajatec Druufů? Ale kdo? Musel to být telepat, a Rhodan žádné své telepaty nepostrádal!

„No tak tedy ne!" řekl Bully, když jeho návrh nebyl přijat.

Rhodan se probral jako ze sna. **„Proč** ne jednodušeji? Říkejme té planetě Druufon."

„Druufon?" zopakoval Bully, a pak se mu obličej rozzářil. „Jo, to je lepší. Bude to Druufon!"

Pak se všichni zahleděli na obrazovky a vtom se ozvala koule Harno: Mohl bych vám Druufon ukázat, kdybyste chtěli.

Rhodan se prudce ohlédl. Tvářil se překvapeně.

„Málem bych na tebe zapomněl, Harno," přiznal a odpověděl na telepatickou zprávu svého nového spojence. „Ano, rád bych věděl, jak to tam vypadá."

Pak se na mě dívejte -• ukážu vám Druufon.

^ A'^

V jeskyních Hor naděje na Hádesu pracoval transmiter na nejvyšší výkon. Neustále z něj vycházely nové transporty ze tří lodí Perryho Rhodana a posádka základny je vykládala a odnášela. Potom dorazil i poručík Pótkin se stovkou svých mužů a pěti sty Swoony.

Byli to právě Swoonové, kdo vyvolal značnou vlnu překvapení. Tyto malé bytosti, které vypadaly Jako okurky a v průměru byly jenom třicet centimetrů vysoké, platily za nejschopnější mikrotechniky vesmíru. Pracovaly pro Arkonidské impérium, ale Rhodanovi se podařilo získat velký počet Swoonů pro své záměry a dopravit je na Zemi.

Jednotka Swoonů mela za úkol rychle zkonstruovat a postavit přístroj, pomocí kterého by bylo možné neutralizovat nezbytné podzemní otřesy, vznikající při provozu materiálního transmiteru. Základna na Hádesu totiž nesměla být v žádném případě zaměřena nebo dokonce objevena.

Zhruba ve stejnou dobu, kdy na Hádes dorazilo poslední zboží

a transmiter byl vypnut, zhasla i živá obrazovka kulovité bytosti Hama.

Rhodan se uvelebil v křesle a počkal, až se **Harno** zmenší zpátky do velikosti jablka.

„Fantastické," řekl Rhodan a na chvíli nebylo jasné, zda myslí Harnovy schopnosti, nebo to, co právě viděli. **„Je** to skutečně fantastické!"

Bully střízlivě přitakal.

„Druufon mi pořád víc připomíná Zemi. Dokonce vegetace začíná být podobná. Města Druufů jsou z betonu a kovu. Musím říct, že vybudovali obrovskou civilizaci."

„Mohlo by nám to byt docela jedno, kdyby nás nechali na pokoji," poznamenal hořce Atlan. „Ale když si představím. Že máme co dělat se stejnými Druufy, kteří se kdysi dávno podíleli na zániku Atlantidy..."

„Před deseti tisíci lety," začal Rhodan, ale pak byl přerušen bzučením interkomu. Znovu se hlásil spojový důstojník.

„Máme spojení s Druufy," řekl rychle. „Zachytili jsme jejich další zprávu. Přichází však přímo z planety!" . • Rhodan vyskočil. „Máte to spojení s nimi ještě stále?" Na obrazovce se ukázala soustava Siamed. Rudozelené dvojslunce se třpytilo v koutě obrazovky. Druufon byl ještě pět světelných let daleko.

„Spojení trvá," odpověděl důstojník.

„Jdu do centrály," zvolal Rhodan a spěchal ke dveřím. „Uvidíme, jestli se s nimi dá mluvit."

Ve spojové centrále měl službu poručík David Stern. Ukázal na monitor, kde nebylo vidět v podstatě nic než barevné vzory, které se pohybovaly ve tvaru spirál. „Bohužel nepřijmu žádný obraz. Pravděpodobně se naše frekvence přece jen příliš liší."

„To bude tím časovým rozdílem," odpověděl Rhodan. „Spíš se divím, zeje slyšíme..."

David Stern se pousmál a vysvětlil: „Akustické signály přijímáme přes regulátor, pane. Pomocí něj zrychlujeme akustiku a naopak zpomalujeme na polovinu naše zprávy, které vysíláme Druufům."

Rhodan se uznale usmál. „No tak dobrá! Jsem zvědav, co nám chtějí oznámit."

Stern nastavil přijímač a zapnul reproduktor, ze kterého se pak zřetelně a nahlas ozvalo: „...opakujeme. Zpráva pro cizince z vedlejšího časoprostoru. Zachytili jsme vaše vysílám a také jsme dostali zprávu našeho velitele, kterého jste zachránili před smrtí. Máme zájem o vyjednávání. Oznamte nám své podmínky. Konec."

„Přepněte mě. Chci to zkusit."

Pak promluvil do mikrofonu: „Pro Druufy - tak vám říkáme. Přijali jsme vaši zprávu. Zadáme o povolení k přistání na vaší planetě a o ujištění, že můžeme kdykoli znovu odstartovat. Přejeme si doprovod při přistání. Konec."

Odpověď přišla po dvaceti vteřinách: „Povoleno. Posíláme vám. flotilu. Konec."

Vysílačka zmlkla. David Stern se na Rhodana tázavě zahleděl.

Ten na něj kývl. „Zůstaňte na příjmu, poručíku. Ale nemyslím si, že bychom se toho měli dozvědět víc."

Pak se vrátil do velínu a podal informaci Sikermannovi, Allanovi a Bullymu.

Netrvalo to ani půl hodiny. Tři lodě Pozemšťanů mezitím zpomalily a letěly už jenom několika kilometry za vteřinu. Ochromená loď Druufů jim dávno zmizela z očí a přistála na Druufonu.

Teprve pak se konečně vynořila ohlášená flotila. Bylo to asi sto lodí, které přiletěly ve formaci a obklopily pozemské lodě. Stejnou rychlostí pak armáda planety Druufon odletěla s křižníky a přistávala.

Teď bylo dobré, že jim Harno ukázal Druufon předem. Mimořádné vlastnosti kulovité bytosti však zprostředkovaly pohled i do útrob doprovodných lodí. Ukázalo se, že posádku netvoří roboti ani pomocné národy, nýbrž Druufové. To byl další neklamný důkaz toho, Že se skutečně blíží nervovému centru Druufů. Sem už otroci neměli přístup. A jak to vypadalo, ani roboti tu nepožívali patřičnou důvěru.

„Druufové uvažují velice logicky," řekl Rhodan. „Jasně poznali, že v našem Časoprostoru narazili na příliš silnou mocnost. Pokud se chtějí dostat k nám, musí tuto mocnost odstranit. Naše nabídka přišla v pravý okamžik a je velmi vítaná."

Atlan se však tvářil ustaraně. „Zatím jsem tě ještě pořádně nevaroval," řekl vážně. „Pochopitelně, že tvé taktické úvahy jsou správné a Já jsem absolutně pro, abychom se s Druufy naoko spojili. Ale jedno ti musí být jasné, Rhodane! Pokud se Druufům podaří porazit počítačového Regenta, pak je Sluneční říše ztracena. Druufové zaplaví celou Galaxii a zotročí si ji."

Rhodan zcela vážně odpověděl: „Tak daleko to nikdy nedojde, Allane. Počkáme na správný okamžik a přehodíme vlajky. Možná to zní trochu nečestně, ale je to jediné rozumné řešení. A potom - společně s Regentem, který bude potřebovat naši pomoc - odrazíme Druufy, a odrazíme je tak razantně, že se už na nás nikdy nepokusí útočit."

„Pokud to tak vidíš, snad se to podaří," přiznal Atlan. •

Rhodan neodpovídal. Díval se na povrch velké planety. Některé z doprovodných lodí už začínaly přistávat. Pak chtěl Rhodan něco říct, ale nevypadlo z něj ani slovo. Do mozku mu totiž pronikly cizí impulzy, které byly natolik silné a intenzivní, že vše ostatní přehlušily. Ve tvářích přítomných mužů ve velínu poznal, že je přijímají i oni a že rozumějí.

Slyšíš mě, Perry Rhodane? To jsem já, tvůj přítel, který tě mi-^ nuly týden zachránil. Mysli na mě, abych věděl, že mě slyšíš!

Ale Rhodan odpověděl nahlas, aby mu rozuměli i ostatní muži: „Slyším tě, příteli. Kdo jsi a kde jsi?"

Možná mě potkáš na Druufonu, jak jste nazvali tento svět. Nezvím, Perry Rhodane, ale připadá mi, jako bychom se už dlouho znali. Varuji tě, vrať se zpátky, dokud není pozdě! Nepřistávej na , Druuf o nu!

„Ty mi radíš, abych nepřistával na Druufonu, a zároveň vyjadřuješ naději, že se tam potkáme? Co má znamenat tento rozpor?"

Věděl jsem, že si mou radu nevezmeš k srdci, proto! ' „Jak tě najdu?"

Máš přece schopné telepaty, Pěny Rhodane. Ti by mě měli za-.měřit.

[1] Rhodan pohlédl nahoru ke stropu, kde se vznášel Harno. Aniž by vyslovil své přání. Harno pochopil, co po něm Rhodan chce. Začal zvolna klesat a přitom se zvětšoval, až nabral velikost běžné obrazovky. Ukazoval jasný obrázek. Bylo vidět jakousi technic-

kou centrálu s velkým množstvím neznámého zařízení a nepochopitelných podrobností.

Před obrovitým ovládacím panelem stál Druuf.

To od něj přicházely přátelské myšlenky.

Pochopitelně, Že jsem Druuf, kým jiným bych měl být? Jsem Druuf, na. nic jiného si nevzpomínám. Vy mě vidíte?

Rhodan pochopil, že nemá význam hrát si na tajnůstkáře. Tím by svého přítele jenom pozlobil.

„Jeden z nás to tady na palubě umí. Vidíme tě. Proč je Druuf naším přítelem?"

To já nevím!

„Ty to nevíš?" zeptal se Rhodan. „Musíš mít přece nějaký motiv!"

Dělám to, protože musím, ale nevím, proč to musím dělat.

Gucky najednou poznamenal: **„Je** to Šéffyzik Druufů na Druufonu! Má neuvěřitelně velkou zodpovědnost a disponuje neuvěřitelně rozsáhlými vědomostmi. Je to největší žijící génius Druufů. Ale neví, odkud nás zná. Je to nejchytřejší Druuf, ale neví, kým Je."

Rhodan se přísně zahleděl na myšoba. .„A odkud to víš ty?"

„Sdělil mi to můj přítel Harno s prosbou, abych vám to pověděl. Tím totiž ušetří energii."

„Ty jsi s Harnem ve spojení, aniž bychom zaznamenali vaše telepatické impulzy?" zjišťoval Rhodan. „Jak?"

„Prostě je to možné."

Rhodan chvíli mlčel a pak požádal: „Pokuste se- zjistit co nejvíc o tom neznámém Druufovi. Kde je?"

„V podzemním velínu Druufů. Je možné najít/přibližný směr -a teď už jsme bez spojení!"

Gucky to řekl vyděšeně a trochu bezradně. Všimli si toho i ostatní. Impulzy rázem ustaly a už se nevrátily.

Harnův obraz zmizel. Povrch jeho koule neukazoval nic než hlubokou černotu. Zároveň se opět zmenšil a vystoupal ke stropu. Ale byl nadále ve spojení s Guckym, protože myšob po chvíli oznamoval, co mu kulovitá bytost řekla: „Neznámý pomocník je bezesporu Druuf. Je nepochopitelné, že tuto skutečnost zpochybňoval.

Pořád pátrá ve svých vzpomínkách, ale nemůže najít to, co hledá. Trochu to nechápeme. Musíme počkat na další kontakt."

Gucky zmlkl.

Rhodan zíral na velkou obrazovku. Uviděl kosmodrom Druufonu. Byl obklopen stavbami gigantických rozměrů. Na okraji pole stály stovky Štíhlých bojových lodí Druufů.

Uprostřed kosmodromu byla uvolněna rozlehlá plocha.

Rhodan řekl Sikermannovi: „Nařiďte přistání KUBLAJCHÁNA a CALIFORNIE. My přistaneme tak, že vezmeme křižník doprostřed a v případe nouze ho budeme moci bránit ze svých zbraní."

Počkal, až Sikermann vydá nutné instrukce, a pak dodal: „Ale nevěřím, že k tomu dojde. Druufové ještě nikdy nepotřebovali přítele a spojence naléhavěji než dnes."

„To doufejme," dodal **skepticky** Atlan.

Pak zmlkli a dívali se dolů na hlavní město Druufů, které před nimi leželo rozprostřeno jako na mapě. Bylo to město, ve kterém veškerý život probíhal poloviční rychlostí než život na kterékoliv planetě jejích vlastního vesmíru.

^ A ^

Kosmodrom vypadal jako po vymření. Druufové patrně vyčkávali, co cizinci podniknou. Chovali se vlídně a už ani nenavazovali spojení.

Zároveň bez ustání pracovala fyzikální laboratoř na palubě DRUSUSU a dodávala údaje do velínu. Rhodan přijal všechna hlášení a shrnul: „Atmosféra je dýchatelná a odpovídá zhruba pozemské. Můžeme tedy opustit loď bez skafandrů. Den trvá necelých devětačtyřicet hodin a je tím pádem dvojnásobně delší než na Zemi. Myslím, že ohledně vlastního času Druufů bychom si neměli lámat hlavu. Rozdíl není tak hrozný."

„Ale co budeme dělat?" zeptal se Bulily netrpělivě.'„To tady budeme čekat, dokud nezčernáme?"

„Však oni si pro nás přijdou," uklidňoval ho Rhodan. „Koneckonců jsou to přece oni, kdo potřebují spojence, to docela určitě."

„Jsou připraveny.tlumočnické přístroje?" zjišťoval Allan. „Přece vůbec netušíme..."

„Budou fungovat," odpověděl Rhodan. „Ale nevíme, jestli Druufové dokáží mluvit. Myslím, že tyhle starosti bychom si měli dělat teprve, až budou před námi."

Sikermann, který mezitím sledoval kosmodrom, najednou hlásil: „Támhle přichází jeden Druuf. A je sám."

Rhodan se podíval na monitor. Poprvé se nabízela možnost skutečně v klidu pozorovat Druufa.

Bytost byla nejméně tři metry vysoká a měla hranatou, neforemnou postavu. Žádné vlasy, ale barva koženě vyhlížející pleti kolísala mezi hnědou a černou, což však mohlo být způsobeno i podivným šerem odpoledne. Masivní trup spočíval na dvou neforemných, tlustých nohou. Kulovitá hlava měla v průměru padesát centimetrů. Na ní bylo vidět čtyři oči, z nichž dvě seděly vpředu na čele a druhé dvě zaujaly místo tam, kde lidé mají spánky. Umožňovalo to rozšíření zorného úhlu.

Nebylo vidět žádné uši nebo nos, ale ústa ano. Podobala se rov-noramennému trojúhelníku. Na koncích obou tlustých paží bylo vidět jemné prsty, které byly ve srovnání s tělem paradoxně tenké.

Druuf přicházel pomalu a rozvážně.

„To je vyjednavač," domníval se Rhodan. „Měli bychom mu naznačit, že ho vidíme. Bully, jdi prosím k výstupu B-4 a výsun rampu."

„Ale to Je nákladní vstup..."

„Toho obra bychom po normální rampě nahoru nedostali."

„Myslíš, že k nám půjde dobrovolně?"

„Jistě, když ho pozveš."

Bully pokrčil rameny a zmizel. Ani ne o deset minut později vstoupila po jeho boku do velínu DRUSUSU monstrózní bytost.

Dveře, chodby a místnosti křižníku nebyly nijak mimořádně malé, ale Druuf se musel všude sklánět, aby se neuhodil do hlavy. Rhodan mu nabídl pohovku. Vyjednavač se opatrně posadil, přičemž dával pozor, aby nic nepoškodil.

Bully byl trochu bledý, když vysvětloval: „Ihned mi porozuměl, ale neřekl ani slovo. To bych rád věděl, na co má trojúhelníkovou pusinku."

„V každém případě tudy přijímá potravu," odvětil Rhodan. „Do-

rozumívají se především na ultravysokých frekvencích, které vyvíjejí tělesným orgánem. Alespoň tak mi to Harno právě vysvětlil. Jsou organickými vysílačkami, ale bez velkého dosahu. Telepati to nejsou, protože nedokáží přijímat myšlenky. Alespoň dosud o tom neexistují Žádné důkazy."

„A co když nebude rozumět, co říkáme?" zeptal se Bully.

„Naše automatické tlumočníky jsme vybavili speciálním přístrojem. Hned se uvidí, jestli funguje."

Atlan zapnul přístroj, který se s úspěchem osvědčil už v jiných částech vesmíru, a vyčkával, až se rozsvítí kontrolka. **Pak** kývl na Rhodana.

Napětí stoupalo a kulminovalo, když Rhodan řekl: „Jsi na naší' lodi vítán, Druufe. Jsme rádi, že té tu můžeme pozdravit. Slyšíš a rozumíš nám?"

Trojúhelníkovitá ústa se nepohnula, ale z reproduktoru tlumočníka se ozval Druufův hlas. Byl to mechanický hlas, protože byl uměle vytvořen.

„Přijímáme jméno Druufové. Jak si říkáte vy?"

„Můžeš nás nazývat Pozemšťany, Druufe."

Host po krátké pauze přešel rovnou k věci: „Došlo k tomu, že se dotýkají dva různé prostory. Je to velmi neobvyklý proces. Nebylo možné vyloučit, aby na sebe cizí civilizace nenarazily a aby proti sobe nezačaly bojovat. Narazili jsme na dva velmi válečnic-ky naladěné národy. Jeden národ momentálně proniká do našeho vesmíru a musí být poražen, pokud chceme přežít. Mají lodě, které jsou obsazeny roboty."

„A co ten druhý?" zeptal se zvědavě Rhodan.

„S tím druhým jsme se setkali přednedávnem. Vnikli do našeho Časoprostoru pomocí technických prostředků. Unášeli zajatce a otroky..."

i „Zajatce?" předstíral Rhodan překvapení. „Jak jste mohli mít zajatce, když k vám přišli první?"

Nastala pauza, během které Druuf patrně přemýšlel. Potom řekl:

„Naši vědci vypočítali, že při převzetí organických bytostí z vedlejšího časoprostoru lze dospět k přiblížení obou časů. Já nejsem vědec a neumím to vysvětlit."

„A kdo jsi?" zeptal se Rhodan.

„Já jsem...," z reproduktoru vyšel nedefinovatelný zvuk, který se podobal škrábání, „...a tím pádem politik."

Rhodan se sklonil a přeprogramoval tlumočníka. Zkušenosti prokázaly, že existují nepřeložitelné pojmy. Kolonizační jednotka Slunečního impéria vyvinula pro tyto pojmy typová jména, která se automaticky přiřazovala.

„Zopakuj tu větu, prosím."

Druuf nebyl hlupák. Pochopil, co tím Rhodan myslí, nebo to alespoň uhádl. .

„Jsem Tommy a tím pádem politik."

Rhodan se uvelebil v křesle a zahleděl se na hosta. Typové jméno Tommy znamenalo totéž, jako velmi vážená osoba a vůdce-Druuf patřil k vládnoucí třídě.

Přikývl.

„Budeme ti říkat Tommy jedna. Já jsem Rhodan."

Druuf na to nezareagoval. Řekl: „Chcete nám pomoci? Velitel naší lodi říkal, že jste zničili osm lodí nepřítele. **Proč** jste to udělali?"

„Abychom vám pomohli a abychom poškodili naše nepřátele. Už několik desetiletí s nimi válčíme."

„Takže také potřebujete spojence?"

„Stejně jako vy!"

Druuf se znovu odmlčel a přemýšlel. Rhodan využil přestávky, aby Harnovi předal telepatickou zprávu: Dokážeš číst jeho myšlenky?

Odpověď přišla okamžité a zřetelně: Dokážu. Jeho myšlenky jsou zatím stejné jako to, co říká. Tohle jsi chtěl vědět?

Rhodan se mohl stejně dobře zeptat Guckyho nebo Marshalla, protože i oni byli telepati, ale takhle to bylo jednodušší., '

Konečně řekl Druuf Tommy-1: „Rada Sestašedesátky rozhodla, že s tebou budeme rozmlouvat otevřeně. Máme v úmyslu docílit toho, aby se vedlejší časoprostor přizpůsobil našemu. Tento proces ani výsledek s sebou nepřináší žádné nevýhody pro nás ani pro ně."

„Dobrá," přikývl Rhodan. „Tím spis mě zajímá, proč si přejete, aby se oba časoprostory k sobě přiblížily."

Druuf opět přemýšlel. „Chceme dobýt říši, která na nás útočí,"

vysvětloval nakonec. „Jsou to vaši nepřátelé, jak jsi řekl. Chceš se stát naším spojencem, chceš je také zničit. Proto ti vyjdeme vstříc."

„Ano," řekl Rhodan. „A co bude potom?"

„Jak **to** myslíš?"

„Zcela prostě. Až porazíme společného nepřítele, budete dál válčit? Proti nám? Vyjádřil jsem se zřetelně?"

„Ne, to nebudeme!" zdůraznil Tommy-1.

Tentokrát lže, přišlo Harnovo varování.

Rhodan to věděl. Chtěli dobývat říši Arkonidanů a potom si podřídit všechny bytosti Galaxie. A určitě by se jim to podařilo, pokud by se jim nikdo včas nepostavil do cesty.

„Možná jsme ochotni," odvětil Rhodan, „společně s vámi porazit ty druhé, ale dřív než uzavřeme smlouvu, rádi bychom vás poznali. To jistě chápete?"

„Chápeme to. Máme stejnou potřebu. Budete nám muset vylíčit poměry ve vašem vesmíru, abychom se mohli orientovat."

„Jistě, vylíčíme vám je, a vy nám za to dovolíte volný pohyb po vaší soustavě. To je náš návrh."

Druuf opatrně vstal a zůstal stát v předklonu.

„Poradím se o tom s ostatními. Do té doby však musím trvat na tom, abyste své lodě neopouštěli. Vrátím se, až padne rozhodnutí."

Rhodan zamával na Bullyho a mlčel, dokud Bully s hostem neopustili velín. Potom se zeptal: „Nač myslel, Harno? Můžeš mi to sdělit prostřednictvím Guckyho, aby odpověď slyšeli všichni."

Gucky chvíli naslouchal a pak řekl: „Vůbec nemají v úmyslu dávat nám volnost pohybu, ale zatím ještě nevědí, jak by nás mohli přinutit, abychom bojovali po jejich boku proti Arkonu. Proto potřebují čas na rozmyšlenou."

„Vždyť jsem si to myslel!" odpověděl Rhodan. Jeho tvář zvážněla. „Pak bude opravdu lepší, když využijeme čas, který nám zůstal. Tady na kosmodromu jsme v bezpečí. Budou nás jenom hlídat, Ale nevědí, že máme Guckyho! A Harna!"

^ ^ ^

Když po třech hodinách Druufové ještě stále nedali vedeto svém rozhodnutí, Rhodan vydal rozkaz k akci.

Myšob zvedl pravou packu. Harno pomalu sklouzl ód stropu a přistál na ní. Guckyho prstíky ho sevřely.

Rhodan na něj kývl. „Hodně štěstí, Gucky! A nezapomeň nám podávat zprávy. Marshall a Lloyd na ně budou Čekat. Hlavně se pokus najít našeho přítele!"

Gucky teleportoval naslepo.

Materializoval uprostřed města, na okraji čtvercovitého náměstí, orámovaného vysokými budovami.

Nevládl tam příliš čilý ruch. Několik Druufů se pomalu a těžkopádně pohybovalo po ulicích a zdálo se, že malého myšoba snad ani nevidí. Přebíhal z místa na místo velice rychle. Nikde nejela žádná vozidla. Všude jenom kolmé stěny domů. Vysoko nad hlavami chodců vedla další jízdní dráha. Pravděpodobně tam jezdí jejich auta, pomyslel si Gucky. Tady dole je zóna pro pěší.

Jeho rozmluva s Harnem sice spočívala na telepatické bázi, ale bylo to v podstatě stejné, jako kdyby spolu hovořili.

„Hezký město, Harno. Jsem zvědavej, kde je nejbližší bar."

Harno se zasmál. „Malý příteli, máme jiné starosti. Támhle přichází Druuf!"

Gucky se podíval udaným směrem a lekl se. Ani ne dvacet metrů od nich dusal obrovitý Druuf a mířil důstojným krokem přímo proti nim.

„Zmizíme, kdyby hrozilo nebezpečí, Harno. Ale rád bych věděl, jak na mě zareaguje. Ulehčí nám to náš úkol."

„Mně je to jedno," odpověděl Harno. „Já se můžu kdykoliv vypařit."

„Já taky," řekl Gucky a připravoval se na rychlý únik.

Druuf přišel až k nim, a když uviděl Guckyho, zastavil se. Všechny své čtyři oči zaměřil na podivnou živou bytost, která neškodně a nevinně dřepěla u zdi a dívala se na něj. Takové zvíře—a bylo to vůbec zvíře? - ještě nikdy neviděl.

Druufové si už podmanili mnoho různých civilizací. V jejich říši žil bezpočet bytostí, nikdo nemohl znát úplně všechny. Ale bylo velice neobvyklé, aby se takový otrok svobodně pohyboval hlavním městem.

Opatrně! signalizoval Harno. Chce tě chytit!

Gucky reagoval odpovídajícím způsobem. Nejraději by pochopitelně použil své telekinetické vlohy a donutil by Druufa létat, ale to by vyvolalo příliš velkou pozornost. To už bylo lepší proste zmizet. Druuf si bude myslet, že šlo o šálení smyslů, a bude o celé záležitosti mlčet.

"Myšob se soustředil na opačnou stranu ulice a zmizel.

Druuf ještě několik vteřin zíral na místo, kde před mžikem viděl podivnou bytost, a pak se snažil pochopit. Považoval to za optický klam. Ještě nikdy neviděl někoho, kdo by se rozplynul ve vzduchu.

Zavrtěl masivní lebkou a pokračoval v cestě.

Gucky ho z opačné strany ulice pozoroval.

„Takže to jsou hlupáci," zamumlal tiše.

„Protivníka nesmíš nikdy podceňovat," varoval ho Harno. „Zachytil jsi, nač právě myslel?"

„Ne! Proč?"

„Myslel na ty tři cizí lodě, které přistály na kosmodromu. Na okamžik se mu zdálo, že bys mohl z některé té lodi pocházet. Tak vidíš, musíme být opatrní."

Mezitím se setmělo, ale nikde se nerozsvěcovalo pouliční osvětlení. Vypadalo to tak, jako by tu Druufové chodili brzo spát.

„Co náš pomocník?" zeptal se Gucky- „Vidíš ho?"

Harno odvětil: „Tady je to příliš nejisté, Gucky. Nemohli bychom jít někam, kde by nás nikdo nerušil?"

Gucky se podíval dolů. „Co takhle podzemní haly?"

Harno neodpovídal. Trochu se zvětšil a vznesl se- těsně vedle Guckyho nad hladký povrch ulice. Černota jeho povrchu zmléčněla a proměnila se v obrazovku: „Nejsou tam žádné impulzy neznámých."

Gucky to věděl. Mlčky sledoval kouli. Stál ještě pořád u domovní stěny. Pak se zadíval na Hama, který ukazoval Čisťoučké laboratoře a obrovitá technická zařízení, všechna jasně ozářená. Vysoké chodby a široké ulice se táhly do kilometrových dálek. Všude se svítilo a všude se protahovaly černé stíny. Když Druufové na povrchu odcházeli spát, pod zemí začínal život.

Nebo to snad bylo tak, že se žádní Druufové v noci na-povrchu nezdržovali? •'•••.

Harnova obrazovka zhasla. **Gucky** strnul.

Impulz byl velice krátký, **ale** o to zřetelnější: Opusťte Druufon, jste ztraceni! Druufové vás chtějí zradit! Opět se ozvu - pokud budu moci...

Ještě než Gucky mohl něco říct, ozval se Harno: „Zaměřil jsem ho a vím, kde ho najdeme. Udám ti směr..."

Gucky teleportoval o deset vteřin později. Harno se zmenšil do původní velikosti a byl jako oříšek, když rematerializovali.

^ A ^

Světlo zapadajícího dvojslunce vykouzlilo na hladké přistávací ploše úžasné reflexy a hraničící budovy, většinou kopulovité nebo ulovíte stavby, vrhaly bizarní stíny. To vše se dalo pohodlně sledovat z paluby DRUSUSU. Kolem totiž nestálo nic, co by jedenapůlkilometrový křižník převyšovalo.

Marshall naslouchal a snažil se navázat spojení s Guckym. Kroutil přitom hlavou.

„Ještě před chvílí byli na povrchu a potkali se s nějakým Druufem. Pak Gucky skočil a jen o několik metrů dál materializoval. Potom následoval třetí skok. Od té doby schází jakákoliv stopa."

Rhodan kroutil hlavou. „To není možné. Gucky musí myslet! Každá živá bytost bez ustání myslí! Impulzy by sem měly dorazit a měly by být zachyceny."

„Ale já nic necítím," omlouval se Marshall. „Neumím si **to** vysvětlit, ale Gucky prostě mlčí."

„I kdyby byl Gucky, nedej Bože, mrtvý, přece je tu ještě Harno! Proč nevysílá?"

„Blokáda...," poznamenal Rhodan. „Mentální blokáda není vyloučena... Kdyby se nám ozval alespoň náš neznámý přítel! Ten by snad znal odpověď na naše otázky."

Do velínu přišel Sikermann. Několik hodin si odpočinul a pak se vrátil na své stanoviště. Usedl do křesla a zeptal se: „Jen tak mimochodem, pane, potřebujete vy vůbec někdy takovou malichernost, jako je spánek?"

Rhodan mu na to neodpověděl. „Gucky se nehlásí."

Sikermann se zatvářil starostlivě. Přirozeně, že byl o věci informován, ale myslel si, že se myšob mezitím vrátil.

„Možná, že ho chytili."

„Teleportera, Sikermanne? Vyloučeno..."

Bully vstal. Hlas se mu chvěl, když vysvětloval: „Neměli bys-me Druufy podceňovat. Pěny. Je přece možný, že máj ňáký možnosti, o kterejch my nemáme představu. Bojovali proti Arkonu už před deseti tisíci lety."

„Před dvěma měsíci - měřeno podle jejich starého průběhu času! Za tak krátkou dobu se toho nemohli naučit mnoho."

„Nejradši bych se do toho města zašel podívat," poznamenal Bully. „Rád bych věděl, co se děje..."

Rhodan vrtěl hlavou. „Zůstaneš hezky tady, kamaráde."

„Ale když Gucky..."

„I když Gucky...! Druufové se nesmějí dozvědět, že máme mutanty. Gucky se vysvobodí sám, pokud ho zajali. My můžeme jenom Čekat!" Obrátil se k Marshallovi a pokračoval: „Dávejte pozor na telepatické impulzy. Však oni se nám ozvou! Buď oni, nebo neznámý přítel."

^ A ^

Už to vypadalo, že Gucky a Harno minuli cíl. MyŠob materializoval ve vysokém, klenutém sále, plném strojů a technického zařízení. Ve vzduchu byly cítit zvláštní vibrace.

Pak Gucky spatřil Druufa.

Kolos stál před obrovskou tabulí a zamyšleně sledoval tančící Číslice. Vedle nich se třpytily obrazovky.

To je on! pomyslel si Gucky a pustil Hama. Koule se zvolna vznesla nahoru ke stropu. Nenápadně zůstala viset nad ovládacím panelem.

Přijímám jeho impulzy. Zatím mi **nic** nedokazuje, že by to byl náš neznámý přítel.

Gucky musel souhlasit.

Druuf se zabýval vědeckým **problémem,** ze kterého **Gucky** vů-

beč ničemu nerozuměl. Mělo to něco společného s Časem. Druuf byl výzkumník, který se pokoušel pochopit podstatu času.

Gucky si uvědomil, že mu všichni Druufové připadají stejní. I tenhle byl podobný vědci, kterého krátce spatřil v Harnově projekci, ale stejně tak to nemusel být on. Podobně na tom byl s laboratoří.

Musel to však nějak zkusit. Odkašlal si a zeptal se: „Hej, kamaráde! Neznáme my se odněkud?"

Druuf nereagoval. Dál si hrál se svými počítači a napjatě pozoroval monitory. Pak však ale musel koutkem oka spatřit mysoba a okamžitě zareagoval. Velmi prudce se otočil a zíral na cizince ve své laboratoři.

U všech šedesáti šesti! pomyslel si. Kdopak je tohle?

Gucky rychle odpovídal: My jsme ti, které jsi varoval!

Ale Druufova reakce dokazovala, že to není hledaný tajemný přítel:, ...něco takového jsem ještě neviděl. Má to snad něco společného s mými experimenty?

Gucky pochopil - tenhle muž nebyl telepat! Odťapal pár krůčků zpátky a připravoval se na teleportaci, aby mohl co nejrychleji zmizet z dohledu.

Pojď dolů, Harno, spletli jsme se!

To není možné! Já jsem přesně zaměřil směr vysílání našeho přítele. To musí být on!

Gucky byl bezradný. Využil krátkou pauzu, aby Marshallovi odvysílal telepatickou zprávu na DRUSUS. Když však nedostal odpověď, byl z toho trochu vedle. Marshall ho přece musel slyšet! Proč neodpovídá?

Pojď, Harno!

Ještě počkej!

Druuf bez ustání přemýšlel, ale jeho myšlenky neměly naprosto nic společného s tím, co si myslel neznámý přítel. Nebyli identičtí, i když měli podobná těla.

Pak ale Druufova tvář ztuhla a rysy se zachvěly. Zatnul prsty **do** klávesnice a pomalu je zvedal. Vypadalo to, že je v nějakém transu. Potom posunul jednu páčku a strnul.

Bzučení v sále utichlo.

Marshall náhle zmlkl a podíval se na Rhodana.

„Copak?"

„Ovšem je třeba zvážit, **že** na druhé straně mají Druufové zbraně, které ani neznáme. Nepochopil jsem princip, ale taková zbraň dokáže umístit celou planetu do existenční roviny, ve které se zastaví čas."

Rhodan vytřeštil oči. „To by bylo příšerné, Marshalle! Nemohu uvěřit, že disponují takovými prostředky. Hrát si s Časem..."

„Nepochopil jsem zcela jasně, zda se jedná o pokusy, nebo o uzavřené experimenty. Každopádně je to šílená myšlenka."

„Náš neznámý přítel a pomocník se schovává v kůži vědce, který studuje čas," připomínal Gucky.

Rhodan se podíval nahoru ke stropu. „Vidíš nějakou souvislost, Harno?"

Přítel a Oscar-1 jsou jedna a tatáž osoba!

„Šílená myšlenka," komentoval Bully, který se po Guckyho návratu mohl konečně pořádně a dosyta vyspat. „Jednou nám pomůže a pak zase vyvíjí zbraň, která nás může vyřídit. To je tedy schizofrenie jak má bejt!" . .

„Já nevím," kroutil Rhodan hlavou. **„Harno,-** co dělá náš přítel teď?"

Ale odpověď, kterou Gucky vyslovil nahlas, přinesla zklamání: „Asi zase zapnul umělé ochranné Časové pole a experimentuje. Protože sem neproniká ani jediná myšlenka. Ani Harno teď nedokáže přenést jeho obraz."

Rhodan chtěl něco říct, ale hlásil se Sikermann, který už zaujal své stanoviště: „Ten Druuf znovu přichází, pane!" /

^ -^ ^

Druuf Tommy-1 se posadil. Svýma čtyřma očima pozorně sledoval přítomné. Pak konečně řekl: „Rozhodli jsme se, že přijmeme vaši nabídku. Společně udeříme na nepřítele zničujícím způsobem. Jakmile válka skončí, uzavřeme novou smlouvu, která se bude řídit podle situace. Do té doby si vyměníme zkušenosti a vojenská tajemství. Pokud souhlasíte, smí váš velitel jít se mnou do Rady Šestašedesáti, aby zpečetil spojenectví."

„Nesmím poslat žádného vyslance?" zeptal se Rhodan.

„Ne, jenom sám velitel - tedy vy!"

To mohl být trik, mohla to být past! Jakmile by se Druufové zmocnili nejdůležitějšího muže, mohli by klást podmínky.

Harno vydal tiché varování; Oni tě zajmou, Rhodane. Pak jmenují nového velitele, který bude muset jednat podle jejích vůle. Vydírání.

Rhodan vstal,

„Tak dobrá," řekl Druufovi. „Neztrácejme čas, pojďme do Rady. Jsem připraven splnit vaše podmínky. Potřebujeme silného spojence, protože jinak si s nepřítelem neporadíme."

Druuf opatrně vstal. „Pojďme."

Ty chceš jit s ním? zeptal se Harno.

Rhodan vypnul tlumočníka a popadl malý přístroj do náruče. „Pochopitelně, že s ním půjdu, Harno! Gucky, ty mě budeš neustále, pozorovat! A jakmile ti dám rozkaz, vyzvedneš si mě. Pochopils?"

„To si tedy piš!"

„Marshall bude také na stráži!" přerušil Rhodan myšoba a vykročil za odcházejícím Druufem. „Bully, během mé nepřítomnosti budeš velet všem třem křižníkům,"

Tiše se za ním dívali, jak společně s Druufem mizí na konci chodby.

^ A ^

Rhodan Druufa nedoprovázel proto, že by si od jednání **Rady** sliboval nějaké výsledky, ale aby se pokusil navázat znovu kontakt s tajemným přítelem. Kromě toho byl pochopitelně zvědav, jak se vládnoucí Druufové postaví k jeho návrhům.

Když opustili kosmodrom a mířili po schodišti k okružní magistrále kolem města, Rhodan pociťoval téměř dvojnásobnou gravitaci planety. Zlobil se, že si nevzal speciální kombinézu, pomocí níž by mohl gravitaci neutralizovat.

Na okraji silnice na ně Čekalo vozidlo. Podobalo se torpédu a mělo jenom jedny dveře. Druuf zmáčkl skryté tlačítko. Dveře se otevřely. A potom nasedli.

Relativně vysokou rychlostí se vozidlo hnalo ulicemi a směrovalo kamsi vzhůru,

Město klesalo do hlubin. Jeli po silnici, která vedla nad střechami budov. Tady už nějaký provoz byl. Ale velmi slabý. Řítili se ke kopulovité stavbě, umístěné v centru města.

^ ^ ^

Vozidlo zastavilo uprostřed kulaté arény. Měla průměr dobrých sto metrů a její okraj byl vymezen třímetrovou stěnou. Rhodan v první chvíli pomyslel na srovnání se starořímským cirkem, ve kterém bojovali o život gladiátoři, aby pobavili lid a císaře. Kolem arény poznával i řady pro sedící diváky. Druuf ho vyzval, aby opustil vozidlo. Rhodan zapnul tlumočníka a zeptal se: „Co to má znamenat? Myslel jsem, že budu přiveden k Radě, abychom mohli vypracovat smlouvu." :

„Počkáte tady, dokud se Rada neukáže. Nacházíte se ve velké hale Rady."

Jiný kraj, jiný mrav, rezignovaně si pomyslel Rhodan a vylezl ze své sedačky. Když vozidlo odjelo, zůstal sám uprostřed arény a připadal *si* jako zapomenutý bojovník.

Mám přijít? zeptal se Cucky, který to všechno prožíval prostřednictvím svých myšlenek. Postarám se tam o opravdickej cirkus a hoši budou dělat salta.

Není tu nikdo, kdo by je mohl dělat, odvětil Rhodan telepatickou cestou. Zůstaň tam a Čekej, dokud tě nezavolám!

Rhodan se podíval nahoru k vysokému stropu a zamžoural do ostrého světla. Měl pocit, že se někde tam nahoře otevírají dveře. Těsné nahoře pod stropem. A pak je spatřil. Jeden po druhém vstupovali velevážení těžkopádní Druufové do sálu a rozmisťovali se kolem arény. Vypadalo to tak, že na shromáždění Rady Sestašedesáti měl přístup i lid, ale dnes tu zasedali pouze členové Rady. Nejvyšší funkcionáři Druufů zaujali místa v horních řadách.

Pohrdavě shlíželi na drobného Pozemšťana, který se jim opovažoval něco navrhovat. Dojem Rhodanovy bezradnosti byl posílen ještě skutečností, že stál sám v ozářené aréně a musel se dívat nahoru.

„Ty jsi ten Pozemšťan, který velí třem cizím lodím?" ozvala se z reproduktoru tlumočníka první otázka, „Ty nás chceš požádat o pomoc proti tvému nepříteli?"

Rhodan se musel smát drzé formulaci otázek a nejraději by Druufovi odpověděl pěkně od plic. Ale věděl, že se musí ovládat. Zatím ještě byli Druufové mnohem mocnější než Pozemšťané. Ještě mocnější než flotily Arkonu.

„Společně bychom ho snad porazili," odvětil.

„Jaké máš zbraně?"

To se musel zeptat nějaký jiný Druuf.

„Mohu vám položit stejnou otázku."

Na několik vteřin zavládlo mlčení. Rhodan se během této pauzy marné snažil najít myšlenkové impulzy neznámého přítele. Nehlásil se.

„Jsi v naší moci, Pozemšťane!"

Primitivněji to už nešlo. Jestliže byl Rhodan upřímný, pak si musel přiznat, že počítal s inteligentnějšími metodami. Proč Druufové tak rychle odhodili masku? Nezbýval jim čas?

Rhodan najednou začínal tušit, že pro jednání Druufů nemohlo existovat jiné vysvětlení. Byli v časové tísni. Každá vteřina se počítala. Něco se stalo!

„Mýlíte se, Druufe, nejsem ve vaší moci. Ptali jste se mě na naše zbraně. Dobrá, jednu z nich vám hned předvedu. Umíte se stát neviditelnými?"

„Chce změnit téma!" namítal jeden z Druufů. „Zajmeme ho a přinutíme jeho lidi, aby nám předali lodě. Pak se podíváme na jejich zbraně. Možná budou mít na palubě i bránu do vedlejšího časoprostoru."

Rhodan najednou věděl, co chtěli. Čočkové generátory. Přístroj, pomocí nějž bylo možné vytvořit okno, kterým se dalo proletět do vedlejšího časoprostoru! Tušili, že za tím vězí Pozemšťané. Ale věděli to?

Perry Rhodane! Už je pozdě!

Tento myšlenkový impulz pronikl jasné a zřetelně do Rhodanova vědomí a přehlušil tlumočníka. To, co Druufové právě říkali, nebylo v tomto okamžiku důležité. Spojení s neznámým přítelem se obnovilo!

Musím s tebou mluvit! intenzivně si myslel Rhodan.

Pokud můžeš, zachraň sebe a své lodě! Lodě Arkonu útočí! Pronikly velkou škvírou v nepředstavitelném počtu a řítí se na Druufon. Za hodinu vzplane největší vesmírná bitva všech dob. Už startují i křižníky Druufů.

Impulz kolísal a nakonec už byl jen velice slabý.

Nemohl bych tě vzít s sebou, Oscare - Jedna?

Říkej mi Onot, Pěny! Tak se jmenuje mé hostitelské tělo! Pátrej po mně, až se budeš vracet!

A pak už bylo po spojení. Původní Druuf opět zvítězil.

Rhodan věděl, že nemá smysl čekat na další zprávu.

Kolem se ve stěně arény otevíraly skryté dveře. Přibližovalo se dvacet svalnatých Druufů. V rukou nesli nebezpečně vypadající nástroje, připomínající zbraně a ocelová pouta.

Takhle zacházeli Druufové se svými spojenci?

Rhodan se pousmál a vzal do ruky tlumočníka.

Gucky!

Nejbližší Druuf byl asi deset kroků od něj, když myšob materializoval. Vyceněné hlodáky prozrazovaly radost z akce. Gucky se chystal dát Druufům pořádnou lekci, ale Rhodan mu zkazil radost. Už nemohli ztrácet čas.

„Pryč odtud, Gucky! Okamžitě!" '

Šestašedesát vládců tajemného národa a jejich dvacet přisluhovačů dole v aréně si všimlo nevysvětlitelného zjevení malé bytosti, ale než vůbec pochopili, co se stalo, zajatec jim zmizel před očima.

^ A ^

Útočící bojová flotila Arkonu musela Druufy překvapit a vyvolat paniku. Protáhlé křižníky Druufů startovaly, aniž by si všímaly tří Rhodanových křižníků.

Rhodan vyhlásil poplach a pohotovost ke startu. Pak si to ještě rozmýšlel a vyslal do bojové zóny napřed **CALI-**FORNII kapitána Marcela Rouse. Lehký křižník byl neuvěřitelně rychlý a dokázal výborně operovat pod úrovní rychlosti světla. Měl

tedy sloužit jako pozorovací satelit a **být** v neustálém spojení s DRUSUSEM.

Když CALIFORNIA během deseti vteřin zmizela v nebi, Rhodan se uvelebil v pilotním křesle DRUSUSU.

„Také jsme mohli požádat Hama, aby nám trochu pomohl, ale myslím, že pro něj budeme mít důležitější úkoly."

Sikermann a Bully s úlevou přikývli. Jejich zvědavost byla ukojena.

„Ale Harno by se měl pokusit ještě jednou spojit s Onotem."

Gucky seděl na pohovce se zavřenýma očima. Byl ve spojení s Druufy Rady Šestašedesáti.

„Plánují, že odrazí arkonidskou flotilu a že ji zničí, protože taková příležitost se nenabízí každý den. Regentovi muselo přeskočit, vsadil do hry celou půlku flotily Arkonu. A pokud ji Druufové rozpráší, budeme na řadě my!"

Rhodan se tajemně pousmál. „Divím se, Že nás nikdo nehlídá -musejí přece počítat s tím, že poletíme za CALIFORNIÍ."

„Nerozuměl jsem jim přesné, ale myslím si, že nás tu chtějí zadržet. Onot už zase pracuje. Časové pole nebo něco takového."

Rhodan se přestal smát. Podíval se na Sikermanna. „Startujte, plukovníku! I KUBLAJCHÁN! Okamžitě!"

Gucky pootevřel očí. „Já věděl, že tě to bude zajímat! Ten schizofrenní přítel je mnohostranný! Jednou nám pomáhá, pak nás chce zase přibít k zemi. Člověk by si o něm mohl myslet, že je to snad ženská..."

Nikdo se nestaral o Guckyho moudré poznámky a Rhodan **ze** všech nejméně. Atlan zíral na panoramatickou obrazovku a Sikermann vydával rozkazy. Zdálo se, že čeká, že venku se každou chvíli začne všechno pohybovat miliónkrát rychleji, což by znamenalo, že Onotovo časové pole funguje. Jedna sekunda Druufů by pak pro Pozemšťany mohla znamenat léta. Než by se nadechli, vesmír by zestárl o tisíciletí. Druufové by si s nimi mohli dělat, co by chtěli. V klidu a bez obav, Že by je přitom rušili. Rhodan chápal rychle.

Společně s KUBLAJCHÁNEM se zvedl i DRUSUS a vystřelil do výšky. Rhodan se naposledy podíval na gigantické město dole,

o kterém věděl, že je nevidí naposledy. Pak se plně soustředil na obrazovky lodí, kde byla vidět CALIFORNIA.

Lehký křižník se držel stranou sektoru, ve kterém měla propuknout bitva. Od praskliny v prostoru se blížilo mračno stříbřitých bodů, které se zvětšovalo podle počtu transic. Rhodan je už přestal počítat.

Regent utočil silou mnoha tisíc lodí.

Z Druufonu proti nim vzlétaly jednotky Druufu.

Planeta se zmenšila na velikost pěsti a v té chvíli arkonidské křiž" niky zaútočily. Dlouhé energetické paprsky ničily město. Proti nim utočily rezervy Druufu.

Všichni napjatě sledovali obrazovky. Protivníci se rvali nenávistně a zarputile. Výsledek bitvy se zatím nacházel v nedohlednu, protože k oběma válčícím stranám se neustále připojovaly nové a nové letky.

„Příšerný!" poznamenal Bully.-

„Je to příšerné, ale nemůžeme proti tomu nic podniknout. Dobrá, Druufové zničí spoustu křižníků a utrpí i ztráty. Výsledek by pro nás měl být v každém případě výhodný."

„Pane, pane!" přerušil ho David Stern ze spojové centrály. „Voláni Druufu!"

„Mluvte!"

Poručík Stern četl: „Pro velitele Pozemšťanu! Nedodrželi jste úmluvu! Pokud se okamžitě nevrátíte zpět na naši planetu, zničíme vás! Tommy l."

Rhodan se jen pousmál a řekl; „Spojte mě s nimi."

Když se tak stalo, popadl mikrofon a zřetelně řekl: „Pro Tommy-ho l! Tady Rhodan. Pokud někdo porušil úmluvu, pak jste to byli vy! Dovolíte nám, abychom svobodně odletěli, anebo se s naším nepřítelem spojíme proti vám. Víme toho o vás dost - včetně projektu, na kterém pracuje Onot! Časová pole už pro nás nejsou žádným tajemstvím!"

Počkali, ale odpověď nepřišla. Avšak něco se přece jen stalo: Mohli klidně letět, kam se jim zachtělo. Druufové jim v tom ne-bránili-

Teleporter Gucky dostal speciální úkol. Měl se vrátit na Druufon a unést vědce Onota. Myšob ani Harno však nezaznamenali žádné myšlenkové impulzy^ podle kterých by vědce mohli najít.

Gucky proto alespoň teleportoval do jeho laboratoře. Ve chvíli, kdy si začal hrát s přístrojem na zastavení Času, aby jej vyzkoušel, vstoupil Onot.

Gucky se lekl, chytil za jakousi páčku a Druuf strnul.

„Funguje to! Funguje to! Zastavil se v čase!" jásal Gucky.

A pak se to stalo...

Na palubě DRUSUSU ztratili s malým myšobem kontakt...

^ A -ý-

Než se ve velínu vlajkové lodi Pozemšťanů mohlo rozšířit zděšení, v hlavách přítomných se ozvala slova neznámého přítele: Jenom klid! Když byl Onot zachvácen časovým polem, uvolnil jsem se a mohl jsem vklouznout do Guckyho. V jeho postavě jsem vypnul časové pole, protože teď už vím, co jsem chtěl vědět! Možná, že takhle najdu své původní tělo - pokud Ještě existuje!

V té chvíli se Gucky pohnul a okamžitě začal přemýšlet: Kdo vypnul Časový pole?

Onot mu odpověděl: Já! Ale teď už se konečně probůh ukliďte někam do bezpečí, protože na nás útočí lodě robotů. Tobě děkuji, Gucky! Ukázal jsi mi cestu, přestože si ještě pořád nedokážu vzpomenout, kdo jsem a odkud znám Rhodana...

„Já to začínám tušit," poznamenal Rhodan, „ale bylo by to příliš fantastické..."

Onotovy impulzy náhle zmizely. Druufova duše převzala opět vládu nad tělem. Silné ruce chňapaly po Guckym, ale ten na nic nečekal a úprkem teleportoval zpátky.

^ A ^

Mlčky sledovali obrazovky **ve** velínu. Přemýšleli o Druufech, o Onotovi, o bitvě, jejímiž svědky se stali. Kapitán lodi šikovně uhnul malému svazku arkonidských lodí, krátce transitoval a dostal se s lodí do blízkosti planety Hádes.

Bully se celou dobu snažil z Rhodana vymámit, jaké má podezření o identitě neznámého přítele, ale Rhodan mlčel a navíc ještě pro jistotu zablokoval své myšlenky.

Když přistávali, ozvalo se od spojařů, že volá základna na Gray Beastu.

„Pošlete to sem," hlesl Rhodan a za chvíli četl; Pro Perryho Rhodana! Regent Arkonu vysílá volání o pomoc. Podle rozkazu mu neodpovídáme. Vypadá to, jakoby se Arkon dostal do velkých potíží. Očekávám instrukce. Konec.

Rhodan zvolna odložil fólii s textem a řek,!: „Ještě čtrnáct dní necháme Regenta, aby se smažil ve vlastní Šťávě. Po tu dobu zůstaneme na Hádesu. Bitva mezi Arkonem a Druufy může trvat týdny. Získáme čas, který bude pracovat pro nás."

Bully zívl a jízlivě podotkl: „Čas? Perry, co je to vlastně čas?"

Rhodan se chápavě usmál.

„Na to se jednoho dne zeptáme Onota... Snad nám to prozradí." Znovu se zahleděl na obrazovky a tiše dodal: „Snad-,."